



ЖЕТА

ЧАСОПИС

8/185 жовтень 2022

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

П'ЯТЬ ФАКТІВ ПРО СВЯТО ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

У жовтні Церква Христова в особливий спосіб вшановує Божу Матір у святі Покрови Пресвятої Богородиці. Про історію встановлення цього свята і про те, чому культ Покрови Пресвятої Богородиці набув такого поширення, розповідає о. Василь Рудейко, заступник голови Патріаршої літургійної комісії УГКЦ.

Історичне тло свята.

Свято Покрови Пресвятої Богородиці цікаве тим, що воно є першим святом, так би мовити, другорядних мощів. Ми знаємо, що тіло Пресвятої Богородиці було взяте до неба після її успіння. Проте залишилися її особисті речі, серед яких – риза, омофор і пояс. Ці реліквії зберігалися в Константинополі у двох церквах. Виникнення цього свята стосувалося визволення Константинополя від загарбників. Ми не знаємо напевне, що видіння було саме у святого Андрія Юродивого, на основі розповіді якого було встановлено свято. Одні дослідники датують цю подію V ст., інші – X ст.

Згадане видіння описують так. Під час моління, яке відбувалося тоді, коли Константинополю загрожувала небезпека, від головних дверей церкви Влахерни, у напрямку до вітваря, підійшла Богородиця. Вона довго молилася і після цього зняла зі своєї голови покров (омофор – покриття для жінок античної культури) і простягнула його над містом. Таким чином місто було захищено, бо витримало ворожу навалу. Відтоді почали святкувати це богородичне свято. Правдоподібно, під час цього моління молилися кондак Романа Солодкопівця. Тому на більшості іконах Покрови Богородиці зображають ще й Романа Солодкопівця, який возносить прохальну молитву до неї.

А що відомо про встановлення цього свята на українських землях?

Наше християнство було впроваджене значною мірою під впливом монашества. Києво-Печерська лавра перейняла монашество студитів із Константинополя, які завжди перебували під покровом Богородиці. Як відомо, монастирське життя тяжіє до богородичного культу. Тому немає нічого дивного, що цей культ поширився і на слов'янські землі. Серед українців це дуже шановане свято, на відміну від греків, які не дуже його почитають. У нас воно досить швидко прижилося, можливо, ще в княжі часи, але в часи козаччини точно вже було. Тоді ж Покрова стає святом війська. Крім того, за часів існування УПА це було особливим святом. Під цим знаменням наші вояки боролися за свободу України.

Особливе вшанування козацтвом Покрови.

У той час зводили багато храмів на честь Покрови Пресвятої Богородиці. Цікаво, що це свято на «народному» рівні більше шановане, ніж на літургійному. І воно не належить до переліку 12 найбільших церковних свят. Тому свято немає передсвяття і посвяття. Натомість народні звичаї цього дня дуже поширені. Достатньо згадати різноманітні весільні обряди. У часи козаччини це мало вагому підставу, бо потрібно було захищати військо та країну і мати із собою охорону. Тому темою заступництва просякнута літургійна служба цього дня.

Про Богослужіння цього дня.

Свято Покрови Пресвятої Богородиці відповідає великим святам святих, як Апостолів Петра і Павла, Святого Миколая і т.п. Напередодні цього дня служать Велику вечірню з литією. А в навечір'я свята є Утреня з читанням Євангелія і поліелеєм. У сам день свята відбувається Літургія.

Іконографія Покрови Пресвятої Богородиці.

Багато монастирів, військових угруповань чи просто святих вибирали цю ікону за свою домашню чи основну. На класичній іконі Покрови Пресвятої Богородиці зображена Богородиця як головна постать, яка простирає свій омофор над містом, Церква, що молиться, Роман Солодкопівець, котрий співає кондак, і майже завжди – святий Андрій Юродивий зі своїм учнем, який вказує на своє видіння.

Якщо говорити про так звані ктиторські ікони, то там можна побачити різні зображення: якусь родину, що прибігає під покров Богородиці і навіть Україну чи монастир, який під покровом Пресвятої Богородиці.

День захисника України відзначають 14 жовтня

14 жовтня – Дня захисника України День захисника України, який щорічно відзначається 14 жовтня, можна назвати одним з найбільш важливих й відносно молодих свят для нашої країни. Це свято заснували у 2014 році на тлі загальної декомунізації й російсько-української війни. З 2015 року набрав чинності указ про те, що 14 жовтня, День захисника України, є державним вихідним днем.

Розмовляла Руслана Ткаченко,
Департамент інформації УГКЦ





Митрополит Ігор освятив храм у смт Рудно



21 вересня, в день свята Різдва Пресвятої Богородиці, в смт Рудно під Львовом відбулося освячення новозбудованого храму та престолу. Очолив урочисте богослуження Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор. У своєму святковому зверненні владика підкреслив значимість такої події та подякував усім, хто причетний до зведення храму, побажавши: «Нехай Господь винагородить усіх вас рівновагою духу, мудрістю розуму, силою терпеливості, добрим здоров'ям на багато років гідного життя!»

Проповідь митрополита Ігоря була приурочена значимості для кожного з нас одного з найбільших християнських свят – Різдва Пресвятої Богородиці. Говорячи про його особливість, архиерей підкреслив: «Йоаким і Анна не знали, що Господь постановив з їхнього подружжя привести у світ Марію, що стала Матір'ю Сина Божого. Це – вибір Бога. Його святе провидіння діє так, щоб довершувати спасіння людей. Марія стала великою радістю для батьків, які довго очікували Її. В молодому віці Марію віддали на виховання у святиню, бо дбали передовсім про Її духовне життя».

Митрополит Ігор закликав присутніх докладати зусиль, щоб, за прикладом Марії, бути вірними Богові через усе наше життя усім нашим еством. Посвятивши іменем Діви Марії храм, утвердили, що Вона є покровителькою та опікункою. «Не забуваймо, що ми – діти Марії. А наша Мати, Богородиця, не дасть занепаститися Своїй дитині, – зазначив владика. – Дякую Господу, що благословив вас за короткий час зготувати храм для Нього. Ця церква – святиня Божа, бо в ній перебуватиме постійно Ісус Христос у Пресвятій Євхаристії. Приходьте до цього храму. Вас тут очікує не хто-небудь, а сам Ісус Христос – Бог і наш Спаситель».

На завершення митрополит Ігор закликав: «Молімося до Пресвятої Богородиці, щоб виблагала миру на нашій землі так, як вона просила у Кані на весіллі про вино в Ісуса! Благаймо Богородицю, щоб руками наших воїнів Господь якнайшвидше завершив непотрібну війну – затіяне ворогом кровопролиття».

Наприкінці урочистого заходу владика нагородив подячними грамотами адміністратора храму отця Ігоря Червінського, парафіяльну громаду та благодійників, які долучилися до будівництва церкви.

«Наша молода громада – лише п'ять років тому була оголошена парафія Різдва Пресвятої Богородиці. Дякуємо Господу за те, що допоміг нам звершити цю величну справу. Дякуємо Діви Марії за Її опіку, а також вдячні Вам, владико, за батьківську опіку, молитви і добрі поради. Адже впродовж тих років, коли формувалася громада, коли ми шукали територію під храм, коли ми становлювалися як церква, Ви були завжди поруч – порадою, добрим словом, молитвою. Дякуємо, що нині звершили освячення храму і престолу. Вдячний також усім священикам, які сьогодні з нами молилися, всій парафіяльній громаді, яка доклалася до того, щоб ми сьогодні мали храм. Нехай милостивий Господь береже вас», – такими словами завершив урочистий захід настоятель церкви Різдва Пресвятої Богородиці отець Ігор Червінський. Також священик запросив дітей на уроки катехизації, які проводитимуть у храмі, який знаходиться за адресою: смт Рудно, вул. Мазепи, 1.

Преслужба Львівської архієпархії



У Борщовичах освячено каплицю на честь святого Миколая Чудотворця

23 вересня у селі Борщовичі, що неподалік Львова, відбулося освячення каплиці святого Миколая. Чин освячення звершив Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор.

Побудували цю каплицю для громади села за підтримки доброчинця Анатолія Соколовського. Чоловік здійснив таку благородну справу як вдячність за отримані ласки.

Каплиця, яка належить парафії Пресвятої Трійці (адміністратор – отець Іван Духнич), слугуватиме місцем приватної молитви, завершення молебнів, Хресної Дороги та катехизацій.

Преслужба Львівської архієпархії



«У наші воєнні дні Соломія мотивувала б нас до життя і перемоги» – владика Володимир



23 вересня єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир звершив панахиду на могилі Соломії Крушельницької у день її 150-ліття. Архиерею співслужили священики Львівської архієпархії. До молитви долучилися представники Львівського національного академічного театру опери та балету імені Соломії Крушельницької, Музично-меморіального музею Соломії Крушельницької у Львові та представники італійської делегації-партнерів. Співом молитву супроводжував Львівський муніципальний хор «Гомін», а також до вшанування пам'яті Соломії Крушельницької доєдналось тріо «Осанна».

У душпастирському слові архиерей зауважив, що Соломія цього ранку нас всіх зібрала на спільну молитву. «Соломія Крушельницька виховувалася в греко-католицькому контексті, її батько був священиком. Це ще раз показує, що Церква має що запропонувати суспільству. Це не є лише місце зустрічі кількох старших людей. Церква має музику, мистецтво, естетику. В такий спосіб вона також проповідує також Боже Слово, робить Бога присутнім, – сказав, серед іншого, владика Володимир. – Цікаво, як би звучала мелодія Соломії сьогодні в прямому і переносному значенні? Як вона би переживала і реагувала на ці воєнні події? Очевидно, що вона би нас мотивувала до життя і перемоги».

Також присутні вшанували пам'ять Соломії Крушельницької покладанням квітів.

Преслужба Львівської архієпархії

Медичні працівники разом з капеланами звершили прощу до Кохавини



Важливо, що ми можемо сказати людині: ти є на добрій дорозі одужання. Божа воля є різна, але ти є на добрій дорозі. Якщо маєш віру, то ти в правильному напрямку несеш свій хрест. Візьмімо собі також молитовне намірення за наших пацієнтів. Про це попросив єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час проповіді у Кохавині з нагоди прощі медичних працівників до чудотворної ікони Пресвятої Богородиці Кохавинського монастиря св. Герарда, що відбулася 24 вересня. На завершення Божественної Літургії усі присутні спільно помолилися панахиду за померлих медичних працівників внаслідок пандемії, а також тих, хто загинув на передовій у час війни.

Референт у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії о. Тарас Гадомський подякував владіці Володимирі, усім медикам за те, що відгукнулися взяти участь у прощі, а також медичним капеланам за їхнє служіння та відкритість.

По цьому для медичних працівників виступив чоловічий вокальний октет «Орфей». Відтак звершили молебень біля чудотворного джерела й окропили всіх свяченою водою. Також присутнім розповіли історію цього чудотворного місця.

Насамкінець відбувся показ етноодягу від дизайнерки Оксани Сокол.

Пресслужба Львівської архієпархії

«Будьте щасливими і автентичними у своїх спільнотах»: у Львівській архієпархії відбулася традиційна «Здибанка з владикою»



«Здибанка з владикою» – це щорічна зустріч для духівників, лідерів та їхніх заступників у молодіжних спільнотах Львівської архієпархії УГКЦ з єпископом-помічником Львівської архієпархії Володимиром на початок нового навчального року. Організатор зустрічі – комісія у справах молоді Львівської архієпархії. Зустріч відбулася у п'ятницю, 16 вересня, у приміщенні філософсько-богословського факультету УКУ. Традиційно комісія з молоддю обмінювалася планами на рік, роздумували над спільним плануванням року, ділилися успіхами і невдачами зі своєю владикою та спільно молилися Тезе.

Здибанка традиційно розпочалася зі вступного слова голови Молодіжної комісії о. Володимира Битюги та презентації річного планування Молодіжної комісії. Родзинкою презентації стало представлення «Дороговказу» для молодіжних спільнот, який розробила згадана комісія.

Спікер о. Юрко Остап'юк роздумував спільно з молоддю над тим, як краще планувати щотижневі зустрічі впродовж року. Він звернув увагу на таку необхідну річ як стабільність. На його переконання, зустрічі повинні відбуватися регулярно, незалежно від обставин. Також капелан поділився особистим досвідом душпастирства у студентському капеланстві, наголосивши, що замало говорити про любов – важливо знаходити час любити і бути поруч з молоддю. Також духівник студентів порекомендував не боятися говорити з молоддю на незручні теми, які їх цікавлять; пригадав легендарну промову Вільяма Гаррі Макрейвена – адмірала військово-морських сил США, під керівництвом якого «Морські котики» в 2011 році ліквідували Усаму бен Ладена.

Відтак був час діалогу з архиєреєм. Молодь ставила запитання, а владика Володимир відповідав. Завершилася «Здибанка» молитвою Тезе у каплиці ФБФ.

Пресслужба Львівської архієпархії

Парафія у Солонці відсвяткувала храмовий празник

На свято Різдва Пресвятої Богородиці парафія УГКЦ у Солонці відсвяткувала храмовий празник. Святкову урочисту Божественну Літургію з цієї нагоди звершив єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир. Архиєрею співслужили священники Львівської архієпархії.

Під час Літургії зі словом проповіді до вірних звернувся о. Петро Федюк, ЗНІ. Проповідник наголосив на важливості почитати Пресвяту Богородицю, а також зауважив, що цим богородичним святом розпочинається Літургійний рік і богородичним святом Успення він завершується.

На завершення урочистої Божественної Літургії владика Володимир привітав усю парафіяльну родину на чолі з адміністратором о. Романом Гарандою з празником.

В свою чергу, адміністратор парафії о. Роман подякував владіці за душпастирський візит, привітав його зі святом та побажав міцного здоров'я на многії та благії літа.

Відтак відбулося нагородження митрополичими грамотами представників міської влади та активних парафіян, які вручив владика Володимир. Насамкінець відбулося освячення води з нагоди празника та урочистий обхід довкола храму.

Пресслужба Львівської архієпархії



Митрополит Ігор на храмовому празнику у Львові

У неділю, 18 вересня, Митрополит Ігор звершив Божественну Літургію з нагоди храмового празника на парафії Положення пояса Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Головатого, 7а).

Під час богослуження владика звернувся із духовним словом до вірян храму, привітавши їх зі святом. У пастирському слові віряни мали змогу почути історію походження свята та знову звернути увагу на цінність реліквії у їхньому храмі – пояс, що був притулений до пояса Богородиці. Згідно з переданням, «Пресвята Діва Марія сама виплела Свій пояс із верболожної шерсті та передала його апостолу Томі, коли возносилася на небеса» – підкреслив владика Ігор.

Підсумовуючи духовне слово до вірних, архиєрей наголосив, що завдяки невтомній вірі та особливому заступництву Пресвятої Богородиці християнин отримує численні благодаті, які Господь уділяє кожній людині.

По завершенні Літургії парох храму о. Іван Ковалець разом з парафіяльною спільнотою подякував митрополитові за пастирський візит та молитовне заступництво.

По цьому владика Ігор пригадав усім про невтомну молитву за військових та піст по вівторках у Львівській архієпархії, а відтак здійснив Чин освячення води та окроплення нею всіх вірних, що зібралися на спільну урочисту молитву з нагоди храмового празника.

Пресслужба Львівської архієпархії





Для Донецького екзархату УГКЦ номіновано єпископа-помічника



19 вересня 2022 року у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець Франциск поблагословив вибір Синоду Єпископів УГКЦ і номінував отця Максима Рябуху, СДБ, єпископом-помічником Донецького екзархату УГКЦ, надавши йому титулярний осідок Стефаніяко.

Біографічна довідка

Отець Максим Рябуха народився 18 травня 1980 року в м. Львові, де здобув середню загальну освіту. Зростаючи у Львові, часто відвідував храм Покрову Пресвятої Богородиці. Там познайомився з отцями-сезезіанцями східного обряду і допомагав їм як аніматор у роботі з молоддю та дітьми з 1994 по 1997 рік. Від вересня 1997 року до серпня 1998 року проходив преновіціат у смт Оброшине, після чого поглибив своє сезезіанське покликання в м. Пінероло (Італія). У 1999 році склав перші монаші сезезіанські обіти, що відбулися в м. Турин (Італія). Від вересня 1999 до липня 2001 року навчався на філософському факультеті у м. Наве (Італія) в Папському сезезіанському університеті. Згідно із сезезіанськими статутами, проходив упродовж 2001-2002 років пасторальну практику в Україні, у м. Одеса, де й відновив чернечі обіти. У 2002-2003 роках перебував у Львові. Від 2003 до 2006 року вивчав богослов'я в Турині.

19 серпня 2005 року склав вічні обіти в Сезезіанському згромадженні та отримав піддияконські свячення. 24 червня 2006 року в м. Львові отримав дияконські свячення з рук владика Андрія Сапеляка, а 4 серпня 2007 року – ієрейські свячення.

З 2007 по 2010 рік виконував обов'язки директора Ораторії – Катехитичної школи імені святого Д. Савіо у м. Львові та був координатором душпастирства молоді.

Здобув дві вищі освіти: 2008-2011 – Міжрегіональна академія управління персоналом (бакалавр із правознавства), 2010-2011 – Національний університет «Львівська політехніка» (магістр управління навчальними закладами), 2015-2021 – Прикарпатський національний університет імені В. Стефаніка в м. Івано-Франківську (магістр із соціальної педагогіки).

У 2010-2011 роках перебував у спільноті святого Івана Боско у м. Винники, де був відповідальним за Ораторію, а в 2011-2013 роках служив у м. Дніпро. З 2013 року переїхав до м. Києва, щоб відкрити там перший сезезіанський монастир, заснувати спільноту. Став адміністратором релігійної громади святого Івана Богослова в м. Києві, почав викладати в Київській Трьохсвятительській духовній семінарії та виконувати різні уряди в Київській архієпархії.

Від лютого 2016 року до липня 2018 року працював в Апостольській нунціатурі в Україні, виконуючи обов'язки перекладача Апостольського нунція в Україні. 29 квітня 2018 року став провінційним вікарієм, а в жовтні 2018 року – настоятелем монастирської спільноти Марії Помічниці Християн у м. Києві.

Департамент інформації УГКЦ

У Зарваниці відбулося XIV Всеукраїнське військове паломництво

17-18 вересня проходило XIV Всеукраїнське військове паломництво до Марійського духовного центру у Зарваниці, організоване Департаментом військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ для військовослужбовців, членів їхніх родин та родин полеглих Героїв. Основна тема цього річного паломництва сформульована словами псалмопівця «Ми ім'ям Бога нашого сильні!» (Пс. 20, 8).

У паломництві взяли участь начальник Служби військового капеланства Збройних сил України підполковник Олексій Терещук та начальник Служби військового капеланства Національної гвардії України полковник Олександр Іздебський.

У суботу, 17 вересня, програма заходу розпочалася подячним молебнем на площі біля парафіяльного храму Зарваниці та урочистою ходою до скульптури Богородиці. Керівник Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ владика Михайл Колтун благословив чотирьох батьків полеглих воїнів з букетами калини та двох капеланів із лампадами на рушниках у руках – символи зраненої війною нашої рідної землі та людської долі.

Після урочистого відкриття паломництва у соборі Зарваницької Матері Божої відбулася Божественна Літургія та панахида за упокій усіх полеглих Героїв України, яку очолили владика Михайл Колтун та владика Теодор Мартинюк, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський, у співслужінні з військовими капеланами. По цьому відбулася поминальна хода зі свічками. По завершенні церемонії покладання свічок всі присутні об'єдналися у спільній молитві за «невідомого воїна».

У межах прощі традиційно відбулася Хресна Дорога за участі військових капеланів, військовослужбовців та членів родин загиблих захисників України, які несли хрест до кожної зі стацій. Завершився перший день паломництва мистецькою програмою за участю дитячо-юнацького театрального колективу «Дивоцвіт» з міста Козьова.

У неділю, 18 вересня, прочани взяли участь в Архієрейській Божественній Літургії, яку очолив владика Михайл. «Захист Батьківщини – це наш святий обов'язок. Сьогодні ми зібралися для того, щоб відновити свої сили на нашому шляху до перемоги. Бо «ми ім'ям Бога нашого сильні!» Господь завжди на стороні правди і справедливості, тому перемога за нами!», – наголосив владика Михайл під час проповіді.

На завершення прощі єпископ поблагословив присутніх і подякував усім учасникам та організаторам XIV Всеукраїнського військового паломництва.

Пресслужба секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Владика Богдан звершив пастирський візит до парафії у Новому Ульмі

«Ваша громада є унікальною у своїй історії, бо у ній ми відчитуємо історію нашого народу в ХХ ст., а тепер ви творите цю історію нашого народу на цих землях в ХХІ столітті. Народу, який має тисячолітню християнську історію», – такими словами звернувся 18 вересня до вірних однієї з найстаріших парафій – Успіння Пресвятої Богородиці в м. Новий Ульм (Німеччина) – апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії владика Богдан (Дзюрах).

У своєму слові єпископ згадав часи творення християнства на українських землях і його подвижників, а відтак підкреслив, що ми є носіями цієї віри. «Скільки було гнобителів і загарбників, які прагнули знищити наш народ і Церкву, та їм не вдалося. Бо ми є Божим народом, який дві тисячі років іде дорогою Христа. А хто йде цією дорогою, не загине, а буде жити навіки. Коли ми живемо з Христом, то будемо жити вічно. Ми є народ, якого ніякі потуги пекла не здолають. Тому ми сьогодні дякуємо Богові за той дар віри, яка тримає



нас при житті як народ, як спільноту і кожного з нас зокрема», – зазначив проповідник.

Говорячи про важливість Божого слова в житті людини, владика Богдан наголосив на тому, що воно є скероване як до народу, так і до кожної людини зокрема. Тому значущим є пізнати, що Господь хоче нам сказати. «У послання ап. Павла до галатів читаємо: «Я з Христом розп'ятий. Живу вже не я, а живе Христос у мені». Що це означає? Хто з нас може так само сказати – я з Христом розп'ятий? Я думаю, коли дивимося на теперішню історію нашого народу, наш народ є зараз з Христом розп'ятий. Бо так як про Христа сказано – «зненавиділи вони Мене без причини», – так само ми з повним правом можемо сказати про наш народ. Ця війна не мала ніякої причини. Вона не була ніким і нічим спровокованою. Вони нас зненавиділи без причини. Вони нас розпинають на очах цілого світу. Але ми не є самі, бо з нами Бог. А ми намагаємося бути з Богом. Ми віримо і знаємо, що Христос страждає в кожному з нас, страждає в нашому народі, в наших захисниках, волонтерах, капеланах, лікарях, в наших полонених, які зносять тортури і яких вбивають. Але Христа неможливо полонити і перемогти. Вони можуть вбити наше тіло, але духа нашого від нас вони не заберуть. Божий дух воскресить тіло нашого народу. Маємо турбуватися про те, щоб Божий Дух жив у нашому народі, в кожному з нас», – наголосив апостольський екзарх.

На завершення своєї проповіді архієрей закликав вірних до застанови та переміни у Христі: «Питаймо себе, наскільки Христос живе в мені, наскільки я вже є перемінений у Христі. Щодня борімося зі спокусами. Зараз великою спокусою для нашої віри є наші страждання. Борімося з гріхом і живімо в любові один до одного, в любові до людей, яких Бог ставить на дорозі нашого життя. Нехай Господь на тій дорозі нас спомагає і благословить», – мовив єпископ.

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

Глава УГКЦ у Трьохсвятительській духовній семінарії: «Розпочинаємо новий навчальний рік у великій довірі до Господа Бога»

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав відслужив Архієрейську Божественну Літургію на початок навчального року в Київській Трьохсвятительській духовній семінарії, що в Княжичах. У спільній молитві також взяла участь делегація Конференції єпископів Франції, яка тими днями перебувала в Україні.

«Ми починаємо новий навчальний рік у великій довірі до Господа Бога, тому що це Його сила тримає нас при житті. Це Його сила дає нам надію. Це Він дає нам сили жити і робити щось добре», – сказав Предстоятель.

Бог каже: багато є покликаних, але мало вибраних. «А вибраними стають ті, – відзначив Блаженніший Святослав, – що відповідають на покликання. Мабуть, багатьох Господь кличе до священничого, монашого життя, але не всі мають відвагу на це покликання відповісти. І тому я дякую вам, дорогі хлопці, за вашу мужність. Бо бути священником в Україні в умовах війни – це означає бути духовним воїном, означає стати до боротьби».

Архієрей подякував Богові за унікальний перший курс, на якому будуть навчатися семінаристи із Бразилії, Азербайджану й ті, що вчаться для Лондонської єпархії у Великій Британії. За його словами, деякі семінаристи, щоби приїхати до семінарії, мусили долати російські блокпости, але таки пробилися з окупованої території до семінарії, зокрема з Мелітополя.

Під час Літургії Предстоятель висвятив у диякони Олега Климончука, який є випускником КТДС.

Проповідь на Літургії виголосив владика Гліб Лончина, апостольський адміністратор єпархії Святого Володимира в Парижі, який супроводжував делегацію Конференції єпископів Франції.

Департамент інформації УГКЦ



Екзарха Харківського нагороджено грамотою за утвердження миру і внесок у духовне відродження нації



Міський голова міста Харкова Ігор Терехов відзначив активне служіння владыки Василя Тучапця, екзарха Харківського УГКЦ, почесною грамотою. Владыку нагороджено за багаторічну церковну діяльність, вагомий внесок у духовне відродження нації, утвердження миру в суспільстві, надання гуманітарної допомоги мешканцям Харкова під час воєнного стану. Разом з екзархом Харківським почесними грамотами були нагороджені ієрархи інших християнських Церков та церковних спільнот міста Харкова.

Нагородження відбулося у п'ятницю, 16 вересня, під час зустрічі Харківського міського голови з духовенством, яке залишилося в Харкові та продовжує служити у найважчі для нього часи.

Екзарх Харківський також подякував міському голові, що той не залишив місто, але, незважаючи на складні обставини, продовжував належно виконувати свої обов'язки.

Варто зазначити, що з початку повномасштабної війни представники духовенства, зокрема єпископ і священники Харківського екзархату УГКЦ, всіляко підтримують мешканців Харкова, як-от займаються гуманітарною допомогою, відвідують поранених у шпиталях, допомагають харків'янам, які залишилися без житла.

Департамент інформації УГКЦ

В австрійському Клагенфурті з'явилася громада УГКЦ



24 вересня відбувся візит єпископа римо-католицької дієцезії Гурк-Клагенфурт Йозефа Маркетца до української громади. На подвір'ї храму Аннабіхль архиєрея вітали діти, душпастир о. Роман Влашин, протосинкел та генеральний вікарій його єміненції кардинала Крістофа Шьонборна для вірних візантійського обряду в Австрії о. Юрій Коласа, а також голова парафіяльної ради Андрій Якимович.

Цього дня архиєрей взяв участь у Божественній Літургії. На завершення Служби Божої очільник дієцезії Гурк-Клагенфурт освятив ікону Пресвятої Родини, яка буде розміщена у храмі, де зустрічаються українці для спільної молитви. Також на знак вдячності за пастирську турботу про українську громаду від імені вірних о. Роман Влашин подарував архиєреєві ікону Матері Божої Зарваницької. «Нехай Мати Божа в Зарваницькій іконі випрошує у Бога потрібні благодаті для Вашого служіння», – сказав священнослужитель.

По завершенні молитви всі перемістилися до парафіяльного залу, де продовжилася зустріч єпископа Йозефа з українською громадою. Діти української школи «Ластівка» підготували Свято осені, під час якого показали свої таланти. Вчителі та вихователі поділилися досягненнями суботньої школи, яка діє в Клагенфурті від 2 липня та охоплює в навчальному процесі близько 30 дітей.

Опісля слово мали представники волонтерської спільноти Олександр Сидоренко та Андрій Якимович, які вже понад 200 днів разом зі своїми однодумцями не втомлюються допомагати вимушено переміщеним особам, військовим та тим, хто сьогодні страждає від російської агресії в Україні.

Душпастир для українців у єпархії Клагенфурт о. Роман Влашин також поділився досягненнями за відносно короткий час, адже українська релігійна громада в місті відновила свою активну діяльність зовсім нещодавно. З квітня цього року щонеділі о 12 год. у храмі Аннабіхль за адресою: Thomas-Schmid-Gasse 10, 9020 Klagenfurt am Wörthersee відправляється Божественна Літургія, після якої в приміщенні парафіяльного залу присутні беруть активну участь у катехизації. Священнослужитель розповів також про створення парафіяльної ради, яка є першим помічником у плануванні парафіяльного життя та реалізації задумів про заснування вівтарної дружини, яка неабияк полегшує священниче служіння, про щораз то більше вдосконалення літургічного співу, який є невід'ємною частиною східних богослужінь.

Протосинкел та генеральний вікарій його єміненції кардинала Крістофа Шьонборна для вірних візантійського обряду в Австрії о. Юрій Коласа також привітав громаду зі здобутками та побажав і надалі розвиватися та бути осередком, де українці зможуть плекати свою релігійну й національну ідентичність.

На завершення архиєрей підсумував зустріч словами вдячності для всіх учасників свята, побажав їм плідної праці та Божого благословення на усі мрії та задуми і поблагословив святкову трапезу для присутніх.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав зустрівся з координаторкою системи ООН в Україні

23 вересня Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, зустрівся з Деніз Браун, постійною координаторкою системи ООН в Україні, а також координаторкою з гуманітарних питань.

Пані Браун має понад 25 років досвіду роботи в гуманітарній сфері та програмах із відновлення, зокрема у складних ситуаціях, зосереджується на операціях, розробці програм, координації і міжвідомчих відносинах.

На ознайомчій зустрічі Блаженніший Святослав та пані Браун обговорили проблему гуманітарної кризи в Україні, реагування на виклики, спричинені нею, та роль Церкви в їхньому подоланні.

У зустрічі також взяли участь директорка «Карітасу України» Тетяна Ставнича і голова Душпастирської ради Патріаршої курії УГКЦ, єпископ Української католицької єпархії Пресвятої Родини в Лондоні владыка Кеннет Новаківський.

Департамент інформації УГКЦ



В місті Орхус (Данія) відкрили нову парафію УГКЦ



У неділю, 11 вересня, у місті Орхус у Данії розпочала своє життя ще одна парафія УГКЦ.

«Дорогі українці, цей величний храм від сьогодні є вашим домом!» – такими словами звернувся з цієї нагоди до українців о. Кріс Августиняк, ТІ, настоятель монастиря і храму Діви Марії в м. Орхус, передаючи душпастирську нову громаду УГКЦ о. Василю Баглею ключі від церкви.

Новостворена громада налічує понад 60 людей. На сьогодні це вже шоста парафія для українців греко-католиків у Данії.

Після Літургії парафіяни поспілкувалися зі своїм священником, а діти отримали на пам'ять про цей історичний день ікони Пресвятої Богородиці.

За матеріалами Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії





Папа Франциск: не забуваймо про Україну і молимося за цей народ



Свої регулярні зустрічі з паломниками, які відбуваються в неділю та в середу, Папа Франциск використовує для того, щоби закликати світ не забувати про Україну та страждання її народу, заохочуючи до молитви і солідарності. Не стала винятком і загальна аудієнція в середу, 28 вересня, наприкінці якої він сказав: «Думка знову лине до багатостраждальної України, яка сильно страждає, до цього бідолашного народу, що переживає настільки жорстокі випробування. Сьогодні вранці я мав змогу поспілкуватися з кардиналом Краєвським, який повернувся з України та розповів мені про жахливі речі. Не переставаймо думати про Україну та молимося за цей багатостраждальний народ».

Заохоченню молитися за мир було присвячене вітання, яке Папа Франциск скерував до польських прочан. Він нагадав, що через кілька днів розпочинається місяць жовтень, який присвячений молитві Розарію. «Проказуючи цю молитву в спільнотах та в родинах, ввіряйте Марії свої турботи та потреби світу, насамперед, питання миру», – закликав Святіший Отець.

«Vatican News»

Папський роздавач милостині зустрівся в Запоріжжі з екзархом Донецьким УГКЦ



16 вересня до Запоріжжя завітав кардинал Конрад Краєвський, папський роздавач милостині. На зустрічі з кардиналом були владика Степан Меньок, екзарх Донецький УГКЦ, владика Ян Собіло, єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні, а також отець Андрій Бухвак, канцлер Донецького екзархату.

Владика Степан ознайомив елемозинаря із ситуацією в Донецькому екзархаті, окремо торкнувшись тієї його частини, яка перебуває під окупацією. Після повномасштабного вторгнення російської армії в Україну Донецький екзархат став поділим навпіл лінією фронту, під окупацією перебувають священники, які продовжують душпастирську працю і служіння для людей, що не виїхали з окупованої території.

Екзарх Донецький відзначив важливість підтримки України Ватиканом, особливо гуманітарною допомогою для тих людей, які постраждали від війни – втратили своїх близьких, домівки, роботу, та висловив надію на подальшу співпрацю.

Департамент інформації УГКЦ

Святий Престол і Казахстан підписали двосторонню угоду

14 вересня в осідку Міністерства закордонних справ Казахстану була підписана Угода між Святим Престолом і Республікою Казахстан. Свої підписи від імені сторін поставили архієпископ Пол Річард Галлагер, секретар у справах стосунків Святого Престолу з державами і міжрелігійними організаціями, та Мухтар Тілеуберді, віцепрем'єр-міністр і міністр закордонних справ Казахстану.

Новий документ має на меті розширити положення другої статті двосторонньої Угоди 1998 року, полегшуючи отримання віз і дозволів на проживання духовним особам, які походять з-за кордону та залучені в душпастирську працю серед католиків Казахстану. Нова угода складається з преамбули та восьми параграфів. Документ, який ще більше посилює співпрацю між сторонами, набере чинності після обміну ратифікаційними грамотами.

«Vatican News»

Патріарша фундація «Мудра справа» відвідала потребуєчих у Чернігові

Від початку повномасштабного вторгнення російської федерації м. Чернігів постійно потерпав від обстрілів та облоги. Отець Роман Халус, місцевий монах монастиря Святих верховних апостолів Петра і Павла ЧНІ, увесь цей час провів разом із парафіянами та іншими людьми, які шукали у святині безпеку, спокій та джерело надії.

19 вересня до надання допомоги мешканцям м. Чернігова долучилася Патріарша фундація «Мудра справа». Завдяки своєму логістичному центру сюди були доставлені продуктові набори для підтримки найбільш потребуєчих та немічних. Відразу ж вдалося організувати роздачу та доставку.



Одна із мешканок Чернігова п. Наталія розповідає, що від початку квітня допомагає своїй мамі на Бобровиці відновлювати будинок, який був пошкоджений внаслідок російської військової агресії. За словами співрозмовниці, її будинок також постраждав. «Я дуже вдячна благодійній організації «Мудра справа» за таку прекрасну гуманітарну допомогу. Це для нас дуже важливо», – мовила жінка.

Подібною історією зруйнування помешкання також ділиться п. Світлана. Вона теж навідалася, щоби взяти продуктовий набір, адже, відновлюючи будинок, не може повернутися до своєї звичної роботи.

Пані Світлана, яка мешкає у мікрорайоні Бобровиця, каже: «Щиро дякую УГКЦ за гуманітарну допомогу від благодійної організації «Мудра справа». Я отримала цю допомогу для своєї мами. Їй 84 роки і вона не ходить».

Патріарша фундація «Мудра справа», об'єднуючи навколо себе небайдужих і активних добродійців, продовжує втілювати благодійний проєкт із виготовлення та доставки продуктивних наборів для тих, хто цього найбільше потребує, адже постраждав від російської агресії.

Департамент інформації УГКЦ

У Львові відкрили хаб ментального здоров'я «ДіяТи»

9 вересня в «Домі Милосердя св. Миколая» (м. Львів, вул. Короленка, 7) відбулося відкриття хабу ментального здоров'я «ДіяТи». Це спільний проєкт програми «Лідерства і служіння» Української освітньої платформи, Центру студентського капеланства ЛА УГКЦ та Центру опіки сиріт. До відкриття долучилися дружина міського голови Львова Катерина Кіт-Садова та керівниця управління охорони здоров'я Леся Кобецька.

Рівень турботи про ментальне здоров'я в Україні до початку повномасштабного вторгнення був дуже низький у порівнянні з європейськими країнами. 70% людей в Україні не мають доступу до якісної психологічної та психіатричної допомоги. Зараз через повномасштабну війну ментальне здоров'я страждає особливо. Хаб «ДіяТи» є відповіддю на актуальні виклики, які постають у нашому суспільстві. Одним із завдань центру є збільшення рівня освіченості людей у сфері турботи про психічну рівновагу. У хабі людям надаватимуть індивідуальні консультації, організуватимуть групову психотерапію та комплексну допомогу різного рівня.

З 1 червня почали приймати перших відвідувачів. За цей час вже 150 осіб отримали або знаходяться в процесі отримання психологічної допомоги.

- 60% пацієнтів хабу ментального здоров'я «ДіяТи» обслуговуються на соціальних засадах;
- 45% відсотків людей проходять психотерапію онлайн. Є клієнти, які вимушено емігрували за кордон;
- психотерапію в хабі ментального здоров'я «ДіяТи» зараз проходять сім'ї військових, які перебувають сьогодні на передовій, а також родичі, які втратили когось на війні;
- серед людей із постраждалих громад (ВПО) основний запит – допомога в соціалізації, високий рівень тривоги і депресивні стани;
- 75% людей зазначають, що потребують духовного супроводу.

З жовтня у хабі ментального здоров'я «ДіяТи» планують розпочати групову терапію для підлітків, а також працю з вчителями. Відтак допомогу фахових психотерапевтів, духівників зможуть отримати родини учасники бойових дій, внутрішньо переміщені особи та всі, хто потребує підтримки.

«Дивенсвіт»

Владика Богдан представив Україну на 65-ій Конференції військових капеланів Німеччини



65-а Конференція військових капеланів Німеччини, яка відбулася 19-23 вересня у м. Гамбург (Німеччина), була повністю присвячена Україні і проходила під гаслом: «Україна. Поворотний пункт?»

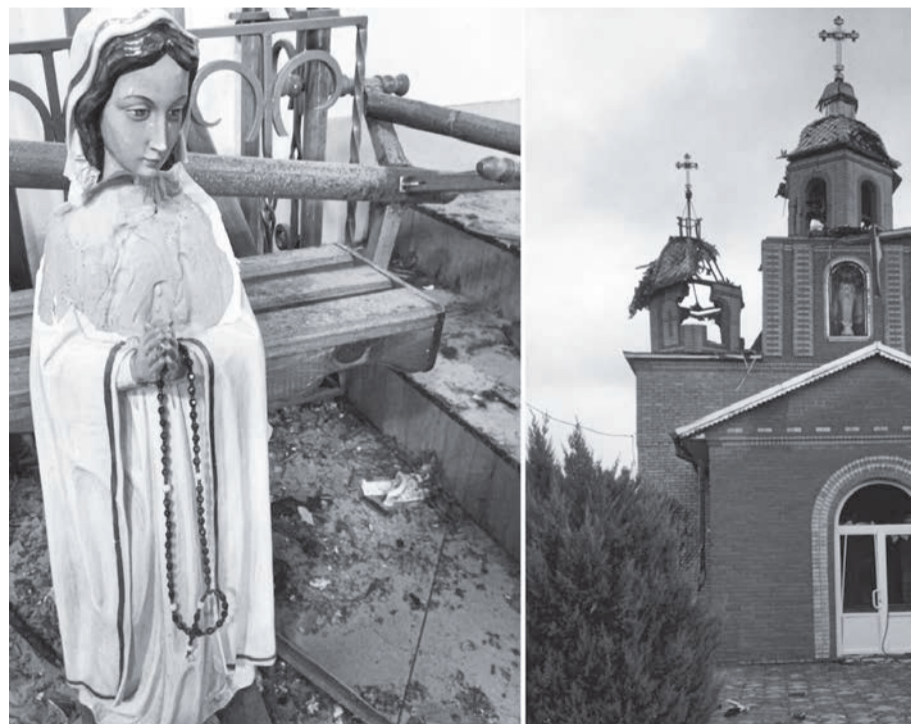
Основним представником Української Греко-Католицької Церкви на цій зустрічі став апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії владика Богдан Дзюрах. Крім нього, УГКЦ та Україну на цьому форумі представляли наші капелани о. Петро і о. Юрій, які служать в німецькому бундесвері, ректор Східної колегії о. Олександр Петринко з колеґіантами, а також о. декан Павло Цвюк, місцевий душпастир у м. Гамбург. Співслужили з українським духовенством владика Франц-Йозеф Овербек, військовий ординарій, та владика Горст Еберлайн, єпископ-помічник Гамбурзької архидієцезії, а також два отці, відповідальні за німецьку капеланську службу.

22 вересня учасники конференції мали нагоду помолитися під час Божественної Літургії у візантійському обряді, яку очолив владика Богдан Дзюрах. Відтак саме він став основним доповідачем із зверненням: «Бути свідками і слугами надії посеред війни: голос Української Греко-Католицької Церкви».

«Намагався бути «голосом» народу, який має за собою героїчне минуле і творить не менш героїчне сьогодення та з повною надією скеровує свій погляд до майбутнього. Дай Боже, щоб молитви і спільні зусилля усіх принесли єдину для усіх нас перемогу!» – мовив у своєму коментарі на завершення виступу та конференції апостольський екзарх у Німеччині та країнах Скандинавії.

Пресслужба Секретаріату Синоду єпископів УГКЦ

Під час обстрілу зазнав руйнувань храм Донецького екзархату УГКЦ



Храм Різдва Пресвятої Богородиці у селі Верхньокам'янському, яке знаходиться на самій лінії зіткнення на Донеччині, зазнав серйозних ушкоджень під час ворожого обстрілу. Внаслідок влучання снаряду в храмі зруйновано один з куполів, частковий руйнувань зазнав внутрішній інтер'єр та фасад церкви, багато ушкоджень на навколишній території, знищено хрест на парафіяльному подвір'ї.

Храм Різдва Пресвятої Богородиці – один із перших у Донецькому екзархаті УГКЦ. Його звели на початку 90-х років минулого століття. З 1991 року на парафії села Верхньокам'янського та довколишніх сіл служив отець Микола Крецул, який нещодавно відійшов до вічності після тривалої важкої хвороби.

Сьогодні село знаходиться фактично на лінії фронту, довкола нього точаться бої.

Пресслужба Донецького екзархату УГКЦ

У Варшаві близько 10 тисяч людей взяли участь у 17-му Марші за життя і сім'ю

Понад десять тисяч людей пройшли вулицями Варшави, беручи участь в 17-му Національному марші за життя та сім'ю, що пройшов 18 вересня. Схожі ініціативи відбулися в 150 містах країни, зібравши сотні тисяч учасників.

Цьогорічний марш проходив під гаслом «І обіцяю тобі», що є аллюзією на шлюбні обітницю. На початку маршу подружні пари відновили свої шлюбні присяги. Вулицями столиці пройшли батьки з дітьми, публічні особи, члени рухів та асоціацій, духовенство та похилі віком. Учасники несли прапори та червоні і білі повітряні кульки. А подружні пари мали спеціальні серця, на яких були написані їхні імена та роки подружнього життя. «Життя є прекрасним», «Нехай живуть діти», «Батьківство починається із зачаттям. Однакова відповідальність. Рівні права», – такі гасла можна було прочитати на транспарантах.

Через відеопослання учасників варшавської ходи привітав глава держави Анджей Дуда. «Я дуже радий, що ви знову крокуєте вулицями Варшави. Дідусі й бабусі, батьки і матері, діти і майбутні батьки сформували сьогодні велику радісну спільноту. Разом ви даєте плодюче свідчення відданості найбагороднішим ідеалам. Вони виражають переконання в тому, що сильна сім'я є успішним майбутнім нашої батьківщини», – підкреслив президент Польщі.

«Vatican News»



Мальтійська служба допомоги закликає не припиняти допомогу Україні

«Кожної ночі ми переживаємо почуття страху, коли звучить повітряна тривога. Протягом шести місяців уся країна переживає жорстокість цієї війни. Страх став постійним супутником людей. Але доки це буде можливим, ми і далі здійснюватимемо наше гуманітарне служіння та піклуватимемося про поранених, хворих і біженців, які потребують допомоги», – цими словами директора українського підрозділу Міжнародної Мальтійської служби допомоги Павла Тітка розпочинається повідомлення Мальтійського Ордену, в якому підсумовується діяльність на підтримку постраждалих від війни в Україні.

Починаючи від 24 лютого, Мальтійська служба допомоги в Україні підтримує вимушено переміщених осіб. Понад 365 тисяч порцій гарячої їжі були роздані на залізничних вокзалах, прикордонних переходах та в містах. Оснащено два притулки для переміщених людей. У 65 міст і сіл сходу та півдня країни доставлено гуманітарну допомогу. Активно розвивається програма психологічної підтримки, а також здійснюється програма протезування для людей, які втратили кінцівки, що фінансується німецьким урядом. Павло Тітко зазначає, що організація готується до зими, враховуючи той факт, що приблизно 900 тисяч людей живуть у тимчасових притулках, а тисячі – у місцевостях зі знищеною інфраструктурою або в ушкоджених будинках.

Від початку широкомасштабної війни Мальтійський Орден перебуває на передовій надання допомоги та підтримки біженців і переміщених осіб. Різні асоціації Ордену Німеччини, Польщі, Угорщини, Румунії, Франції, Італії та інших відправили в Україну медичні товари, карети швидкої допомоги, ліки, намети, ліжка, покривала, польові кухні, продовольство. Збір і доставка речей першої необхідності відбувається структурами з-поза європейського континенту, також і завдяки зусиллям дипломатичної мережі Суверенного Мальтійського Ордену.

Президент європейського об'єднання Мальтійської служби допомоги Дуглас Граф фон Саурма-Елч звернувся із закликом, в якому наголошує на тому, що «всі європейці і далі повинні робити внесок у полегшення страждань України». Існує побоювання, що підтримка, надавана українському народові, може послабнути перед обличчям власної стурбованості ситуацією в енергетичній сфері, однак, як підкреслюється в заяві, «війна набирає обертів і дедалі більше людей будуть поранені як фізично, так і психологічно». А тому до кожного, хто може пожертвувати кошти чи зусилля, звернений закликом зробити це, оскільки багато людей залежні від гуманітарної допомоги.

«Vatican News»





ПОМОРЯНСЬКА ЧУДОТВОРНА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ

Селище Поморяни на Львівщині здавна відоме відпустовим місцем. Тут, у храмі Собору Пресвятої Богородиці (УГКЦ), зберігається чудотворна ікона Матері Божої, якій понад 300 років. Віряни з усіх усюд приїжджають сюди, щоб отримати ласки Божі. На сьогодні зафіксовано чимало див і випадків зцілення завдяки молитвам перед шанованою святинєю.

ЦЯ ІКОНА – УНІКАЛЬНА

Чудотворний образ Матері Божої можна побачити в Поморянах у Горішній церкві. Так місцеві називають дерев'яний храм Собору Пресвятої Богородиці, розташований на високому пагорбі, трохи далі від мурованої церкви Пресвятої Трійці, тобто від Долішньої.

«Наша ікона Матері Божої є унікальною, – розповідає отець Роман Янчук, адміністратор парафії Собору Пресвятої Богородиці в Поморянах. – По-перше, вона двостороння. На звороті полотна міститься ще один образ – Івана Христітеля, якого вважають покровителем Поморян. Тож цілком імовірно, що ці ікони були написані спеціально для Поморян. По-друге, унікальність цього образу – у способі проявлення чудотворності. Зі свідчень людей, які отримали ласки спасіння, Матір Божа з ікони спочатку з'являлася до них уві сні, здебільшого промовляючи: «Я є Матір Божа з Горішньої церкви».

Як свідчить напис на одвірку при вході, церква Собору Пресвятої Богородиці (стара назва – Втечі Матері Божої з Єрусалиму до Єгипту) збудована 1690 року. Тобто нині їй – 332 роки.

До речі, саме місце, тобто пагорб, на якому зведена церква, не випадкове – воно обране самою Матінкою Божою. На підтвердження цього священник наводить свідчення місцевої жительки Ганни Пуківської.

«У дитинстві Ганна не раз бігала на свята біля Горішньої церкви і чула розповіді старожилів про те, що колись на місці, де нині стоїть церква, серед лісу заблукала дуже знатна пані. Тривалий час вона збивала ноги манівцями і вже втратила надію звідти вийти. Аж ось несподівано побачила яскраве світло й опинилася на галявині. Там у білому осяйному вбранні стояла якась жінка. Пані впізнала у ній Матір Богу і зрозуміла, що це вона допомогла їй вийти з лісу. Із вдячності порятована пожертвувала велику суму грошей на будівництво церкви на місці об'явлення Богородиці».

Відколи у цій церкві зберігається чудотворна ікона – невідомо. Є лише припущення, що до зодягнення образу в ризи він тривалий час перебував за престолом і періодично – до відповідного свята – його повертали на зворотний бік, де зображений Іван Христітель.

На сьогодні немає інформації ні про автора, ні про рік чи про місце написання ікони. Мистецтвознавці датують ікону приблизно кінцем XVII століття. Образ має ризи та корони – їх традиційно встановлювали на чудотворних святинях на знак подяки за зцілення чи інші дива.

СВЯТИНЯ ПОВЕРНУЛАСЯ ЗІ СИБІРУ
Про наявність образу Івана Христітеля на звороті полотна стало відомо відносно недавно. 2019 року громада Поморян віддала чудотворну ікону до Івано-Франківська на консерваційні роботи – треба було замінити дерев'яний щит, бо його сточив жук. Реставратор



Валерій Твердохліб виявив, що і на полотні під щитом є сліди пошкоджень, тому вирішити зняти ризи. Тоді й побачив на звороті ще один унікальний сюжет зі сценою життя – усічення голови Івана Предтечі. Це стало справжньою сенсацією!

У записці, яку було знайдено тоді ж, вказано дату: «1847 рік, на Божого народження». Дослідники кажуть, що йдеться про Різдво 1847 року – очевидно, тоді ікону оздобили ризами та коронами на знак вдячності за її чудотворність.

«Три роки тому, – зауважує отець Роман, – реставрували лише дерев'яну основу ікони, яку точив жук-короїд, і зміцнили художнє полотно, прикріплене до дошки тиблями, тобто дерев'яними кілочками. Тоді було припущення, що відновлювальні роботи проведено вперше. Але ні: як свідчить переклад тексту записки, невеличка реставрація відбулася ще 1847 року. Цитую дослівно: «Ця Матір Найсвятіша, поновлена на старому полотні, і сукня (риз) під золото залишається на пам'ять (нащадкам) від фундатора Алекса(ндра) Гудзяка, священника Василя Фортуні, маляра Павла Луп...кого і столяря Кароля Салая, який зробив блят (дошку-основу)». Тобто йдеться про те, що маляр поновлював ікону свіжими фарбами. А згадка про старе полотно свідчить, що ікона написана значно раніше за рік одягнення її у ризи».

Наприкінці 2019 року було виготовлено копії обидвох ікон. Нині вони зберігаються там, де й сама чудотворна ікона – у Горішній церкві, тобто у церкві Собору Пресвятої Богородиці.

Цікаво, що 1914 року парафіяни втратили цінний образ. «Тоді, – розповідає священник, – до Поморян у військовому обозі прибув російський батюшка. Коли

він звідси втік, то прихопив зі собою церковні метричні книги, срібло та чудотворну ікону, спокусившись, напевне, на золочені ризи. Але трапилося велике чудо: поморянці, вивезені до Сибіру, побачили та впізнали рідну ікону. І – важко повірити, але сталося ще більше диво: дорогий образ вдалося повернути цілим та неушкодженим додому – до рідних Поморян!»

«БОГОРОДИЦЯ НАСНИЛАСЯ МЕНІ, І Я ОДУЖАЛА»

Нині зафіксовано чимало чудес та зцілень завдяки молитвам до чудотворної ікони. Старожили розповідають про випадок, який трапився із подружжям Потоцьких, які були останніми власниками Поморянського замку. Коли граф Юрій разом з дружиною проїжджали каретою поблизу Горішньої церкви, то коні сильно сполошилися і помчали з господарями з гори до рову так, що їх неможливо було зупинити. Тоді графиня обернулася і, побачивши на пагорбі церкву, почала просити: «Матінко Божа з Горішньої церкви, рятуй нас, бо пропадемо!» Коні враз посмирнішали, і подружжя Потоцьких залишилось живим. На знак подяки за порятунок графиня пожертвувала бляху на перекриття всієї Горішньої церкви.

Жителька Поморян Марія Борщ свідчила, що від важкої недуги – гепатиту – її врятувала молитва саме до Поморянської Богородиці. Жінка три місяці пролежала під крапельницями і вже не могла встати з ліжка. Лікарі відмовилися від неї і сказали рідним готуватися до найгіршого. Тоді хворій на лікарняному ліжку наснився сон, що до захристі в Горішній церкві має прийти якась жінка в білому одязі. «Усі люди, що перебували там, клякнули, чекаючи, коли вийде жінка, – розповідала пані Марія. – А

Вона пройшла біля мене, погладила мене по голові – і я прокинулася».

Того ж дня її дочці хтось порадив хорошого знахаря в горах. Згодом той приготував для пані Марії рятівні ліки, і вона видужала. Лікарі не могли зрозуміти, як таке можливо, і, коли виписували пацієнтку з лікарні, запитали: «Жіночко, ви хоча б розумієте, що повернулися з того світу?» Коли пані Марія повернулася додому, то жінки, які колись із нею таємно молилися у Горішній церкві (це був радянський атеїстичний час), розповіли, що щодня просили здоров'я для неї перед образом Поморянської Богородиці. «Аж тоді я пригадала сон, коли мені приснилася Матінка Божа, а саме той момент, коли Вона мене погладила», – згадувала зцілена.

Є багато свідчень про порятунок поморянців від рук КГБ. Люди згадують, що йшли на колінах з молитвами до Горішньої церкви, благаючи, щоб Матінка Божа Поморянська врятувала їхніх рідних. І кожна молитва була почута, люди дивом рятувалися. Так, наприклад, з оповіді Марії Борщ: «Була така Квіточка Дося. В неї син вчився на священника у Духовній семінарії. Його забрали і мали розстріляти. І вона від своєї хати на колінах йшла до Горішньої церкви, до ікони Богородиці, просячи, щоб Матінка Божа врятувала його. І сталося так, що, коли вивели його на розстріл, то почали бомбити Львів. Конвоїри порозбігалися, а цей хлопець утік, врятувався».

Востаннє, розповідає отець Роман, Матінка Божа Поморянська заявляла про себе наприкінці 90-х. Тоді у сні вона тричі являлася одній жінці із сусіднього села, яка прийшла до сповіді і все розповіла поморянському священнику, а згодом і людям у церкві. Парафіяни наснилося, що вона стоїть перед входом до дерев'яної церкви, двері якої наглухо зачинені, а за дверима, всередині храму, плаче якась жінка. Наступної ночі сон повторився: вірянку пробувала відчинити двері, але не змогла. І аж на третю ніч, коли опинилася знову перед цими дверима, не витримала й запитала, хто там плаче і чому. У відповідь почула: «Я є Матінка Божа з поморянської Горішньої церкви! А плачу тому, що мене тут закрили і всі забули...»

«І справді, – каже адміністратор парафії, – так було, що на той час у Поморянах функціонувала лише Долішня церква Пресвятої Трійці. Горішня була закрита, оскільки потребувала ремонту після того, як звідти забрали склад мінеральних добрив, облаштований раніше радянською владою... Після свідчень жінки, не зволікаючи, священник запровадив щонедільну вервицю у Горішній церкві та Літургії на Богородичні свята, що підтримуємо на парафії і досі».

Софія ЗЛАТЕНКО, газета «Експрес»

МОЛИТВА ПЕРЕД ПОМОРЯНСЬКОЮ ЧУДОТВОРНОЮ ІКОНОЮ МАТЕРІ БОЖОЇ

До тебе підношу свої очі, добра моя Матінко небесна. Починаю той день (ніч), бо добре знаю: ніколи і нікому не відмовляю у Своїй помочі, коли її хто просить у Тебе. Тож маю надію, що мене, убогу твою дитину, приймеш під Свій спасенний омофор. Допомогай мені у всіх потребах, рятуй у небезпеках, потишай у журбах, хорони мене від всякого лиха, а найтаче – від нещастя, що веде до вічної загибелі.

Владика Степан про велику й негласливу допомогу Церкви в час війни



Прибувши до деяких європейських країн, українські біженці були приємно вражені тим, що там їх зустріла Українська Греко-Католицька Церква, яка часто стає посередником для багатьох відділів «Карітасу», соціальних і державних структур, які займаються біженцями та мігрантами. Про це розповів єпископ Степан (Сус), котрий очолює Пасторально-міграційний відділ УГКЦ. На початку вересня цього року він прибув до Риму, де взяв участь у формаційному курсі для нововисвячених єпископів.

Церква, як матір, супроводжує навіть у складних моментах Завдання Пасторально-міграційного відділу УГКЦ, як пояснив його очільник, полягає в тому, аби організувати душпастирську опіку для українських мігрантів у різних країнах світу, де немає офіційних ієрархічних структур УГКЦ, тобто де нема єпископа, але є священники, громади і навіть окремі парафії чи церкви. Таким чином, цей відділ допомагає місцевій римо-католицькій ієрархії чи ієрархії інших Східних Католицьких Церков дбати про вірних УГКЦ, бо кожен єпископ на місці відповідає також за душпастирство мігрантів та представників інших національностей. «Ми стараємося дбати про наших вірних, – підкреслив владика Степан, – аби вони відчували, що Церква – з ними, що вона, як матір, супроводжує їх навіть у дуже складних і трагічних моментах їхнього життя, коли вони змушені залишити рідний дім і починати життя в іншій країні».

Єрарх додав, що під час повномасштабної війни Пасторально-міграційний відділ має ще більше викликів, які демонструють, власне, доцільність існування такого відділу: в багатьох країнах світу вже існують українські греко-католицькі громади, зокрема, в тих країнах, куди мігрувало багато людей, як ото Молдова, Угорщина, Словаччина, Чехія, Румунія, країни Балтії та інші. І вірні цих громад є надзвичайно цінним ресурсом для місцевих структур та організацій, які приймають біженців з України. Багато українців, особливо із центральної та східної України, вперше відкрили для себе УГКЦ саме за кордоном, куди вони прибули, втікаючи від війни.

В час війни бути поруч зі страждаючими Перед тим, як стати єпископом, владика Степан Сус понад 16 років служив військовим капеланом, а тому добре знає, що війна – це, насамперед, біль втрат. «Війна для мене – це момент співпереживання з нашими воїнами, – пояснює він, – які щодня виконують Христові слова: «Ніхто не спроможний любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Ів. 15, 13). Мова йде не лише про втрату життя, але й про важкі поранення, порушення фізичного і психічного здоров'я. Тому я стараюся бути сильним, для того, щоби стояти поруч з усіма».

В стражданні й болю часто з'являється простір для віри й милосердя. Цей досвід пережили також люди, про яких розповів єпископ Степан Сус. Герої його історій без імені, але вони запам'ятовуються і вражають не через конкретну особу, про яку йдеться, а через приклад стійкості, співчуття та відкритості на життя, на які здатне людство. Владика Степан розповів про одного військового, який, не будучи практикуючим католиком, під час одного інтенсивного обстрілу їхнього підрозділу пообіцяв Богові, що якщо залишиться живим, то піде до храму і всю Службу Божу стоятиме навколішках. Він пережив той обстріл і виконав свою обіцянку. Несподіванкою було те, що вірні, які побачили військового на колінах, зворушилися і також стали навколішки, виразивши в такий спосіб свою вдячність за те, що він захищає батьківщину.

Негласлива допомога Церкви Ділячися думками про свої враження від участі у формаційному курсі для нововисвячених єпископів і, зокрема, про зустрічі з єпископами з різних країн світу, молодий єрарх зазначив, що більшість із них добре поінформовані про події в Україні, співпереживають з українським народом і моляться за Україну та за мир. Також і Святіший Отець, за словами владика, під час зустрічі з ними запевнив українських єпископів, що він є з українським народом і «щодня молиться за Україну перед іконою, яку йому подарував Блаженніший Святослав».

Церква підтримує дуже багато гуманітарних проектів, багато допомагає через «Карітас», виділяє великі суми грошей для допомоги біженцям, потребуючим, на відновлення різних соціальних інституцій, які були знищені, сиротинців, будинків для матерів, які залишилися самі з дітьми, тощо. «Можливо, про це мало говориться, бо такою є природа Церкви, – пояснив владика Сус. – Ми не хвалимося, ми просто робимо свою роботу і, зазвичай, її оцінюють ті, кого торкається милосердя, хто відчуває увагу Церкви, хто бачить, що перед ним відкривають двері і приймають як рідних».

За матеріалами: *Радіо Ватикан – Vatican News*

о. Роман Прокопець: «Ти даром все отримуєш, даром віддаєш, а це – найбільше щастя»

У Євангелії від Матей Ісус Христос говорить: «Пустить дітей! Не бороніть їм приходити до Мене, бо такіх Царство Небесне» (Мт. 19, 14). Саме цю заповідь Божу протягом багатьох років ревно виконує отець Роман Прокопець, голова «Центру опіки сиріт» Львівської архієпархії УГКЦ, керівник «Дому Милосердя святого Миколая». Нещодавно отець відсвяткував свій сорокарічний ювілей. Перебуваючи у «Домі Милосердя», можна побачити радісних, наповнених благодаттю Божою дітей, які прийшли до свого Небесного Батька. Там завжди перебуваєш у тиші, в якій можна почути Бога.

Про історію покликання до священства, про дуже особливе служіння – працю з дітьми-сиротами, про те, як особливо діє «Центр опіки сиріт» в умовах війни, про підсумки особистого сорокаріччя інтернет-портал «Духовна велич Львова» поспілкувався із отцем Романом Прокопцем.

– Отче, як відбулося ваше покликання до священства? З чого все почалося?

– Я є родом з Тернополя. На моїй парафії, де я жив, служили отці-редемптористи. До церкви мене зчонеділи вєли мама і тато. Дуже чітко пам'ятаю, як у черзі до сповіді побачив Малий вхід, як біля священника, попереду і позаду, були хлопці мого віку у цікавому одязі. На сповіді я спитав священника, чи можу бути серед тих хлопців. Отець попросив прийти швидше наступної неділі, щоб він показав і пояснив усе. З того моменту розпочалося моє дозрівання у покликанні. Почав поглиблювати себе у духовному житті. За порадами священників і тих хлопців, які прислуговували тривалий час, намагався черпати той досвід і переїмати знання, які в них були. Дали на парафії був молодіжний хор, до якого я теж вступив. Я намагався відвідувати храм не лише у неділю чи свята, а й посеред буднів, допомагав священникам, активно брав участь у прощах. Це і формувало моє покликання.

– Отче, зараз у вас є дуже особливе служіння – праця з дітьми-сиротами. Що спонукало вас до такого типу служіння?

– Це покликання прийшло не одразу. Навчачуючись у семінарії, більше думав про служіння на парафії, особливо про працю з молоддю, дітьми. На шостому курсі семінарії є пасторальна практика. У цей час вперше було запропоновано відвідати школи-інтернати. Була така потреба, щоб семінаристи відвідували дітей, навчали їх катехизи. Переступивши поріг інтернату, у перший же день у мене все всередині перевернулося. Можливо, у цей момент я ще не розумів, як буде виглядати моє служіння далі, але чітко знав, що це – моє. Серед чотирьох семінаристів двоє – я і о. Юрій Остап'юк, який є головою «Центру студентського капеланства», загорілися цією ідеєю і дуже багато часу проводили у школі-інтернаті. Навіть у семінарії думками були з дітьми, в інтернаті, серед тих проектів, які започатковували. Закінчуючи шостий курс, отримали запрошення від владика Степана, який на той час був головою військового капеланства: він запропонував мені та отцеві Юркові напрацювати ідею такого служіння, яке б займалося сиротами.

– У суспільстві дуже різне ставлення до дітей-сиріт. Хто вони? Особливо зараз, під час війни?

– Як і до війни, так і після дітей-сиріт об'єднують страждання і біль. Всі діти були покинуті батьками чи не мали батьків, чи так, як зараз, впродовж війни з'явилися різні причини. Працюючи з ними, потрібно дати їм те, чого вони найбільше потребують, – любов, відчуття безпеки, відчуття того, що їх приймають, що за них дбають зараз і подбають у майбутньому. Зі свого досвіду можу сказати, що ця праця не є легкою, бо нєлегко достукатися до дитячого серця. У них є чимало захисних механізмів, адже багато дорослих відвідують інтернати, дитина до них звикає, отримує надію, а потім ці люди зникають. Дитина має якісь сподівання, навіть прагне замінити собі батьків. Наше завдання – не стільки давати надію, що я тобі допоможу у будь-якому випадку, але казати дитині, що ми є поруч, що б не відбувалося у її житті. Намагаємось навчити дітей, що не треба втікати від труднощів, але треба старатися їх вирішувати. Дорослі можуть допомагати приймати правильні рішення. Виховання дитини у тому, що саме вона приймає рішення, і це формує її особистість.

– Ви є головою «Центру опіки сиріт». Як сьогодні виглядає ця праця? Як особливо діє «Центр» в умовах війни?



– Розпочну ще з моменту пандемії, яка для всіх нас справді була викликом. За кілька місяців ми мали різні «круті столи» з благодійними організаціями, з якими якраз розмовляли про виклики. Чимало організацій звільняли своїх працівників, чимало організацій припинили існування. Однак були й такі, які не лише не припинили свою працю, але модифікували її. Ми, як «Центр опіки сиріт», не могли фізично відвідувати дітей, але почали працювати онлайн, розробляти концепт «Дому Милосердя». Нам вдалося майже за півтора року на вісімдесят відсотків виконати це завдання. Сьогодні розумію, що для кожного з нас пандемія була приготуванням до ще більшого випробування – війни. Маючи добрий досвід, ми не зупинилися і не зламалися, а почали приймати виклики.

Пригадую ранок 24 лютого, коли було дуже важко прийняти те, що розпочалася війна. Зранку в нас була Літургія, на якій було багато волонтерів. Я ставив собі запитання: «Що вони тут роблять? Чому не вдома з сім'ями?» До мене прийшла відповідь під час молитви: «Ім тут безпечно».

Ми не знали, що нам робити. Почали з маленького – вичищали підвали, роблячи місце під бомбосховище. Ми відчинили двері для переселенців. Дуже багато людей без особливого запрошення приїжджали і ділилися тим, чим мають: подушки, ковдри, одяг. За три години ми відкрили кухню. Двадцять п'ять людей без окремих спеціальностей працювали на кухні і готували їжу. Бували дні, коли ми готували близько дев'яноста порцій. До нас приїжджали люди, які або зупинилися, або використовували час, щоби привести себе до порядку, і їхали далі. Кожен знаходив тут своє місце: хтось – на кухні, хтось – у храмі, хтось – на складі. Багатьох не знав особисто, але вже тут, познайомившись ближче, ми сформували велику спільноту небайдужих українців. Часто приїжджали люди, які казали, що ми багато для них зробили. А я ставив запитання: «Чи ви б у такій ситуації вчинили по-іншому?» Те, що нас, українців, вирізняє, – це людяність.

– Окрім вашої діяльності у «Центрі», ви також виділяєте час на служіння у храмі. Звідки черпаєте натхнення для проповідей?

– Одного разу, коли ми були з дітьми у Польщі, то відвідували різні місця. І ось ми зупинилися у Ярославі, у греко-католицькому храмі. Місцевий парох провів нам екскурсію. Хтось з нашої групи запитав отця: «Де ви берете сили це все робити?» Він подивився на мене і відповів те, з чим особисто повністю погоджуюся. Яким би важким не був день, у його кінці ти йдеш на молитву, і це тебе тримає. Ти можеш просто постояти у тиші кілька хвилин перед іконою, і відчуваєш те, що тебе наповнює. У нашій капеланській діяльності найважливіший елемент – це служіння. Ти переживаєш фізичне виснаження, але водночас – велику радість. Ти даром все отримуєш, даром віддаєш, а це – найбільше щастя.

– Отче, ви святкуєте свій особистий сорокарічний ювілей. Які підсумки? Які мрії наперед?

– Я не люблю днів народження, особливої уваги до себе. Цьогоріч маю надзвичайно велике бажання подякувати тим людям, з якими був упродовж сорока років. Починаючи від батьків та рідних, друзів, співбратів у священстві, людей, з якими познайомився давно, недавно, які допомагали. Хочеться подякувати за всі ці моменти, які мене формували, і вибачитися за помилки. Звичайно, що це не кінець. Не хотілося цим підсумком завершити працю. Навпаки, дякую Богові, що дає змогу творити і давати більше.

Розмовляла *Юліана Лавриш*,

У Патріаршому соборі Воскресіння Христового встановлюють перші фрагменти іконостаса



«Храм – це особливе місце зустрічі людини з Богом. Тому сьогодні, коли людина переступає поріг Патріаршого собору, то перше, на що звертає увагу, – це домінація білих відтінків, якими багатий наш храм. Це місце не темне та не похмуре, але й не багате на яскраві барви, скромне та просторе. У такий спосіб Патріарший собор запрошує кожну людину увійти в іншу реальність, наповнену світлом та простотою, щоб забути тут про щоденні сірі клопоти та спробувати поринути в глибину Божих обіймів», – про це сказав владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архієпархії, розповідаючи про задум встановлення майбутнього іконостаса в Патріаршому соборі Воскресіння Христового.

Владика Йосиф також пригадав, що внутрішній простір собору символічно відтворює неземне світло найважливішої євангельської події, якій він присвячений, – світло Воскресіння Христового. Тому майбутні ікони, вітражі та мозаїчні панно втілюватимуть сучасні течії українського сакрального мистецтва, адже Патріарший собор – це сучасна споруда, що промовляє до людини третього тисячоліття.

Архиєрей зазначив, що роботи над проектом іконостаса розпочалися ще задовго до початку воєнних дій в Україні: «Як тільки Патріарший собор було освячено у 2013 році, ми одразу приступили до подальших робіт, зокрема й до його внутрішнього оздоблення. Згодом для нашої країни розпочалися непрості часи: Майдан, Революція гідності, Covid-19, 24 лютого 2022 року... Ці події ставили перед нами нові виклики, але ми не переставали мріяти та будувати наш Собор єдності. За цей час ми працювали над композицією внутрішнього оздоблення храму, внесенням коректив, вибором команди митців. Ми дослухалися до багатьох порад щодо матеріалів, з яких має бути виготовлено цей іконостас. Зрештою, у 2019 році, з благословення Блаженнішого Патріарха Святослава, до Греції вирушила спеціальна делегація, щоби провести конкретні домовленості щодо постачання білого мармуру для іконостасу Патріаршого собору. Тоді в місті Кавала, що неподалік Салонік, ми зупинилися на виборі усіх потрібних матеріалів для каркаса іконостасу», – пригадав протосинкел Київської архієпархії.

Владика Йосиф додав, що після цього був пройдений довгий шлях із доставкою мармуру з Греції, праця над концепцією ікон, які будуть встановлені згодом, а відтак різьба на камені та дереві та початок цих робіт, які тривають сьогодні.

Пригадуємо, що з давніх часів людство використовує білий мармур, щоби створювати величні творіння. Тому сьогодні знаємо дуже багато пам'яників та історичних будівель, які побудовані з використанням саме білого мармуру. Міцність і краса роблять його найпопулярнішим природним каменем у всьому світі. Його успішно використовували протягом тривалого часу греки, римляни та інші цивілізації. У якості будівельного матеріалу люди використовують його понад 2000 років. Його міцність і щільність є основними причинами того, що дотепер збереглися відомі світові споруди. Тому і головну святиню УГКЦ планують облаштувати цим каменем, щоб на віки зберегти історію нашого народу та нашої Церкви.

Авторами проекту іконостаса Патріаршого собору є випускники Львівської академії мистецтв Орест Дзиндра та Олег Ляхович (кам'яна пластика), Зеновій Менших та Андрій Ярема (дерев'яна пластика), Данило та світлої пам'яті Богдан Турецькі (автори ікон).

Самі митці зазначають: «Проект цього іконостаса в нашій душі втілюється від 2017 року. Це насправді був довгий процес. За цей час було розглянуто декілька варіантів ескізів і лише нещодавно ми дійшли висновку, що має бути саме цей твір, який сьогодні проглядається вже у встановлених оздобленнях. Вся ця праця відповідає сакральним, художнім та естетичним цінностям. Основна ідея – зробити об'єкт, якому немає аналогів у всьому світі, щоб цим твором прославляли Бога багато поколінь», – розповів скульптор Орест Дзиндра.

Він також зазначив, що технічне втілення цього задуму є дуже складним. Перша фаза цих робіт – це монтування корони іконостаса, загальна маса якої близько 9 тонн. «Ця корона символізує апсиду, котрої сьогодні в храмі не бачимо. Її металевий каркас розробляли сертифіковані інженери, які, враховуючи запас по вазі, зробили точні розрахунки щодо встановлення корони. Цікавим є й те, що на цьому етапі процес робіт розпочато від зворотного напрямку: як правило, іконостаси споруджують знизу догори, а тут зовсім навпаки – згори донизу. Тому зараз ми здебільшого працюємо в повітрі. Відповідно до цього, живописці повинні написати та прилаштувати перші ікони», – додав митець.

Зазначимо, що на сьогодні в Патріаршому соборі встановлено сам каркас корони, над нею знаходяться дерев'яні позолочені арки, на яких височіє кам'яний хрест як символ перемоги життя над смертю.

За матеріалами пресслужби Київської архієпархії

Єпископ-помічник Львівської архієпархії взяв участь у зустрічі товариства «Бойківщина»

«Апостоли пішли по цілому світі, зокрема до поган, щоб усіх запросити до Церкви, на це новозавітне весілля. Але самого запрошення замало – його треба прийняти, одягнути відповідний одяг, тобто чисте серце. Напевно, і сьогодні багато людей знехтували цим недільним запрошенням і як християни не беруть участі у Службі Божій. Можливо, хтось і з вас мав сьогодні інші плани, але опинився тут на Святій Літургії. Тому не хочеться, щоби хтось відійшов звідси, не скуштувавши весільної їжі» – на цьому акцентував єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час проповіді у Свято-Іванівській лаврі Студійського уставу УГКЦ у 14-у неділю після Зіслання Святого Духа, з нагоди зустрічі товариства «Бойківщина».

«Сьогодні ми прийшли сюди немовби до нашого бойківського оазису. Наша святиня збирала нас на молитву, на євхаристійний бенкет. Тут приємно бути разом. З нами є Матір. Просімо Пресвяту Богородицю про материнський супровід на дорогах життя, щоб вони вели до Царства Небесного!» – наголосив владика Володимир у своїй проповіді.

Відтак голова товариства «Бойківщина» Андрій Німець подякував архиєрею, монашій братії Свято-Іванівської лаври та керівництву Музею за сприяння у проведенні зустрічі товариства, а також вручив подячні грамоти. Серед них – почесному члену товариства Володимиру Громику за організацію зустрічі бойків у с. Матків. На завершення зустрічі товариства «Бойківщина» владика Володимир окропив усіх свяченою водою.

Пресслужба Львівської архієпархії



Кардинал Вілтон Грегорі та митрополит Борис очолили панахиду за жертвами російської агресії проти України



21 вересня в крипті базилики Непорочного Зачаття у Вашингтоні відбулася панахида за полеглими в російській війні проти України, яку очолили архієпископ Вашингтона кардинал Вілтон Грегорі та митрополит Філадельфійський Борис Гудзяк. У молитві також взяли участь архієпископ Тімоті Бреліо, який очолює військове капеланство США, єпископ-помічник Вашингтона Маріо Дорсонвіль, голова Комітету з питань міграції Конференції католицьких єпископів США, владика-ємерит Філадельфійської архієпархії Іван Бура, священники Вселенського Патріархату, Мелхійської Греко-Католицької Церкви, Української Католицької Церкви та представники українського посольства і громади. Співом панахиду супроводжували парафіяни собору Пресвятої Родина Української Католицької Церкви у Вашингтоні.

У своєму слові та у відповідях на запитання журналістів на короткому брифінгу після панахиди кардинал Грегорі висловив повну підтримку Україні та наголосив, що всі можуть і повинні робити ще більше. На думку кардинала, молитва за упокій полеглих воїнів і мирних мешканців важлива ще й тому, що через бої та окупацію родини не могли їх належно поховати.

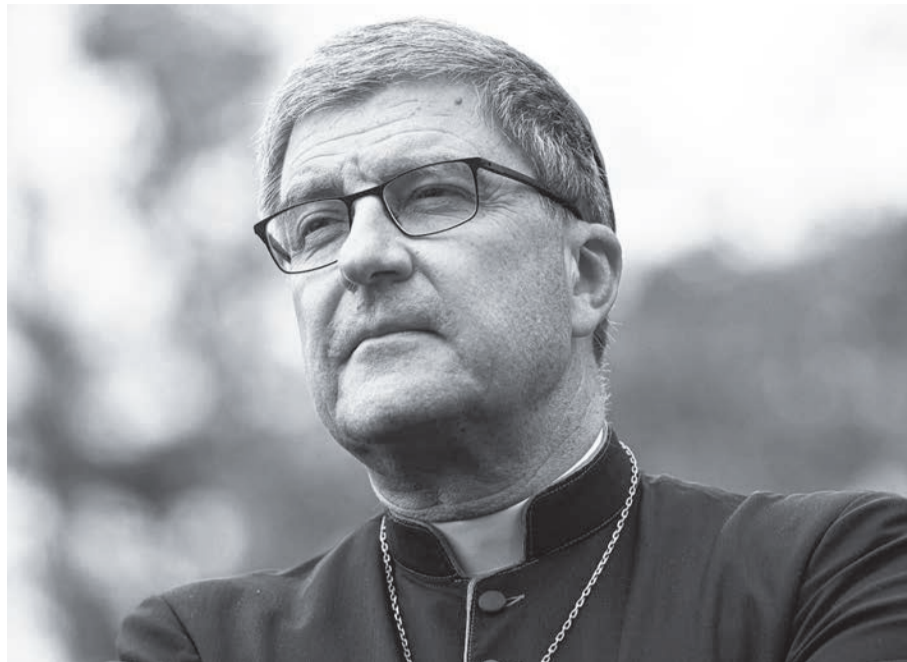
Ділячись досвідом відвідин України, митрополит Борис зазначив, що найбільшочіший момент – це бачити потік похоронів і смертей у різних містах України, зауваживши, що серед полеглих уже є п'ять випускників Українського католицького університету, але надію дає незламна віра українців у правду і добро, у гідність, заради яких вони жертвують своїм життям.

Від імені українців митрополит подякував американським католикам за щедру та постійну підтримку. «Українці дякують вам за молитву, за те, що ви обстоюєте правду, і за допомогу, яку вони отримують від людей доброї волі з усього світу, зокрема від американського народу», – наголосив він.

Департамент інформації УГКЦ



«Я б хотів завести з собою до Франції биль, але також силу й енергію України»: слово архієпископа Еріка де Мулен-Бофора



У своєму слові, виголошеному 18 вересня в Київській Трьохсвятительській духовній семінарії наприкінці Літургії, голова Конференції єпископів Франції архієпископ Ерік де Мулен-Бофор розповів про мету свого візиту в Україну, запевнив український народ у підтримці французьких католиків і висловив захоплення Блаженнішому Святославу з приводу його щоденних воєнних звернень, які «формують духовність воєнного часу».

– Браття і сестри! Маю за честь і радість можливість бути з вами тут, у патріаршій семінарії, і разом молитися. Цієї неділі, в яку ми стали свідками рукоположення, я приїхав з секретарем Конференції єпископів Франції, щоб від імені всіх єпископів і католиків Франції виявити вам наше братерство і бажання розділити з вами ваші болі, а також щоб висловити вам наше захоплення силою українського народу, з якою він бореться проти ворога, його великою волею і бажанням жити у свободі, у тому відносному комфорті, що є в західному суспільстві.

Ми можемо забути чи розгубити те, що нас об'єднує. Ми ризикуємо забути, якою великою цінністю є можливість формувати націю і дружньо допомагати одні одним, і як важливо бути відкритими до всіх людей.

Запевняю вас, що по всіх церквах Франції від 24 лютого ми щонеділі молимося за Україну. Ми просимо Бога, щоб Він дарував вам мир, – мир у справедливості і правді, а не той, який вам хочуть нав'язати нападники. Це умова братерства і дружби між народами.

Для мене ця поїздка дуже важлива. Переглядаючи новини по телебаченню і читаючи їх у газетах та журналах, ми зовсім по-іншому розуміємо те, що відбувається, ніж коли є можливість зустрітися з людьми, тіло і душу яких торкнула війна. Мені важливо побачити своїми очима руйнування, зрозуміти географію війни і драму, яка могла бути ще більшою, а також разом із вами тішитися успіхами ваших Збройних сил.

Беручи участь у вашій Літургії, захоплююся тим, що кілька разів ви молилися за ваше військо. У латинській Літургії цього немає. Ми молимося за наших провідників, як ви це робите і як просить святий апостол Павло, але ми не думаємо про те, щоб молитися за військо. Це, мабуть, походить із тривожних часів, коли народ перебував у війнах. Важливо молитися за те, щоб армія витіснила ворогів, і водночас за те, щоб вона поводитися справедливо. Я думаю, що ця літургійна молитва сьогодні набирає для вас нового змісту. Під час молитви в семінарії, під час свячень, я подумав, що, ми, християни, насамперед маємо бути духовним військом. Важливо боротися проти нашого нападника, який хоче нас знищити, який нападає на невинних і бідних людей, як ми бачимо це на звільнених після окупації територіях. Як єпископ, вважаю, що ми маємо молитися за те, щоби ненависть до агресора не перетворилася на довготривалу злість щодо інших. Потрібно сформувану молитовну армію, яка б допомогла нам боротися зі злом, щоб воно не поселилося в нас самих на постійно і не перешкодило нам згодом насолоджуватися свободою, справедливістю і правдою. Ви боретесь за свободу своєї держави, але знайте: ми свідомі того, що ви боретесь і за нас. Ви боретесь за світлу ідею, чим є нація, і за те, якими можуть бути відносини між народами в Європі.

Дякую Блаженнішому Святославу за запрошення. Я висловив йому своє захоплення, якими гарними словами він щодня промовляє до свого народу. Ці промови щодня перекладаються французькою мовою. Думаю, багато людей у Франції їх читає. Подивляю цю науку, яка формує духовність воєнного часу, – як вести війну, будучи учнями Ісуса Христа? На Європейському континенті, який так часто переживав війни, ми не мали такої науки. Широ дякую Богові за те, що її приносить нам Блаженніший Святослав. Складаю подяку також владиці Глібові, який приїхав разом зі мною з Парижа. Він упродовж кількох років очолює єпархію Української Греко-Католицької Церкви у Франції. Дякую йому за те, що між ним і єпископами Франції панує дружба і довір'я.

Сьогодні, по обіді, ми поїдемо відвідати Бучу та Ірпінь, побачимо сліди дуже болючих моментів. Я б хотів завести із собою до Франції биль, який я тут відчуваю, а водночас силу та енергію, що присутні у вашій країні. Будьте певні у молитві католиків Франції!

Нехай Бог благословить Україну і дозволить їй ділитися своїми багатствами з Європою та всім світом!

Пресслужба Київської архієпархії УГКЦ

Митрополит Ігор освятив Хресну Дорогу в смт Поморяни



11 вересня Архієпископ та Митрополит Львівський Ігор з пастирським візитом відвідав парафію селища Поморяни Поморянського деканату, адміністратором якої є о. Роман Янчук. Метою візиту стало освячення спорудженої громадою Хресної Дороги з назвою «Хресна Дорога співстраждання Марії».

Особливістю Хресної Дороги є її 14 стацій з окремо поставленими чудотворними іконами України, розповідає о. Роман. «Так, біля першої стації розміщена Теревольняська Богородиця, оригінал якої знаходиться в архикафедральному соборі святого Юра. Біля трьох останніх стацій – три чудотворні ікони Поморянської землі (Махновецька, Краснопушчанська та завершується Поморянською чудотворною іконою на подвір'ї храму, в якому зберігається оригінал ікони). Таким чином Хресна Дорога створена так, що об'єднує два діючі храми».

Архиєрейську Божественну Літургію звершили у храмі Пресвятої Трійці. У співслужінні долучилися о. Іван Медвідь, декан Поморянського деканату, о. Михайло Плоцідем, віце-ректор з виховної частини Львівської духовної семінарії Святого Духа, о. Володимир та Андрій Грицайко та о. Ремігіуш, адміністратор римо-католицької спільноти села Поморяни.

Під час Літургії з благословення архиєрея проповідь виголосив отець-доктор Михайло Плоцідем, який зауважив, що ця неділя поєднує у собі дві євангельські розповіді: притчу про бунтівливих виноградарів та історію подвижного й мученицького життя чесного пророка, предтечі і хрестителя Івана.

Після молитви владика Ігор вручив грамоти парафіянам за активну участь у житті парафії, які долучилися до встановлення та посвяти Хресної Дороги. Адміністратор парафії подякував архиєрею за пастирську турботу, а відтак усі вірні отримали архиєрейське благословення. Завершив свій пастирський візит Митрополит Львівський молитвою перед чудотворною іконою Богородиці.

Пресслужба Львівської архієпархії

Інформаційно-просвітницький тренінг для священнослужителів Львівської архієпархії



15 вересня у приміщенні Львівської духовної семінарії Святого Духа в рамках формаційних курсів відбувся інформаційно-просвітницький тренінг для священнослужителів Львівської архієпархії УГКЦ на тему важливості й актуальності загальної вакцинації серед парафіян церковних громад.

В часі повномасштабного вторгнення і тотального знищення інфраструктури зростає небезпека стрімкого поширення інфекційних захворювань, і тому «Шпиталь ім. Шептицького» у співпраці з МОЗ організує тренінги, які націлені на підтримку Церкви як безпечного середовища в умовах гуманітарної кризи, спричиненої війною, міграцією населення та пандемією. Священнослужителі мали змогу отримати необхідну інформацію від експертів та висловити думку щодо нових викликів та їх вирішення.

Пресслужба Львівської архієпархії

У Львівській архієпархії продовжують готувати молодят до сімейного життя



У вересні звершився курс передподружніх навчань при референтурі у справах родини, мігрантів та іммігрантів Львівської архієпархії УГКЦ. За час навчання молоді пари мали можливість поглибити свої знання про взаємини між Богом і людиною, дізнатися про значимість богослов'я подружжя. Також вони ознайомилися із канонічним і цивільним подружнім правом, особливостями психології подружнього життя та біоетичними аспектами сім'ї. Особливу увагу на курсі приділили темі відповідального батьківства та материнства.

Ділячися враженнями через анонімне анкетування, наречені зазначили, що курс передподружніх навчань допоміг їм розставити правильні акценти для побудови і зміцнення життя в шлюбі, а почуті поради в майбутньому допоможуть поглибити стосунки і краще розуміти партнера. Також відзначили можливість краще вивчити катехизу в аспекті «сім'я – Бог».

Успішне завершення передподружніх навчань засвідчують спеціальні сертифікати, які вручають молодят на останній зустрічі.

Навчання проходить за адресою: м. Львів, пл. св. Юра, 5. За детальною інформацією та для реєстрації звертайтеся за тел.: +38 097 658 97 74 – о. Михайло. Пресслужба Львівської архієпархії



Відбулася зустріч директорів катехитичних шкіл Львівської архієпархії



13 вересня відбулася зустріч директорів катехитичних шкіл та відповідальних за катехитичне служіння у деканатах Львівської архієпархії. Серед головних питань зустрічі було представлення нової однорічної програми підготовки до першої Сповіді та урочистого Святого Причастя – «Зустріч». Цю програму презентував заступник голови ПКК Назар Дуда. Також детально обговорювалося питання підвищення кваліфікації та підготовки формації катехитів. Про святкування Дня катехита у Львівській архієпархії повідомила др. Віра Ценглевич, директор катехитичного центру.

Пресслужба Львівської архієпархії

«Геройське служіння життю»: 5 тез про трансплантацію органів з позиції УГКЦ



Референтура у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії УГКЦ підготувала інструкцію для отців і вірян, які потребують допомоги у прийнятті рішення про пересадку органів. Рекомендації базуються на морально-етичному вченні Католицької Церкви про трансплантацію.

«З трансплантацією в медицині пов'язані великі надії на майбутнє, зокрема, служіння людському здоров'ю і життю. І для цього необхідно плекати культуру солідарності і дарування. Дарування органів з метою їх трансплантації має високу етичну цінність: воно є особистим геройським служінням життю», – переконаний референт у справах душпастирства охорони здоров'я ЛА УГКЦ о. Тарас Гадомський.

Експерти Львівської архієпархії УГКЦ з біоетики підготували невеличку інструкцію, яка допоможе священикам відповісти на запитання своїх парафіян і розвіяти міфи про «дарування органів». Ось 5 тез з інструкції, яка може допомогти кожному, хто постав перед цим непростим вибором:

1. Людина є єдністю тіла і душі. Хоча духовний компонент відмінний від тілесного, вони є нероздільними. Людина виражає себе через тіло. Тому тіло не є набором органів, але частиною особи.
2. Трансплантація є безкорисливим даром від однієї особи іншій. Лише в такий спосіб можна виправдати ризик для життя і цілісність організму. Отже, дарування органів для трансплантації має високу етичну цінність, будучи геройським служінням життю.
3. Цей вид лікування передбачає наступні етичні критерії: нешкідливість і пропорційність – тобто при заборі органа донор легко перенесе заповідану йому шкоду і матиме гарантію повноцінного життя у майбутньому, він повідомлений про всі ризики. А в реципієнта (людини, яка отримує орган) відбудеться очікуване пропорційне покращення життя; свобода і безкоштовність – жест дарування має бути результатом свobodного вибору і виявом почуття солідарності, виключаючи будь-який примус.
4. У випадку забору органів від померлого донора чи людини, яка має травми, несумісні з життям, медичний працівник несе професійну відповідальність за підтвердження факту смерті (підтвердження смерті мозку).
5. Однією з умов трансплантації є особиста згода померлої особи, яку вона дала за життя, або згода її рідних.

Пресслужба Львівської архієпархії





о. Дмитро Романко: «Якщо батькам бракує часу на дітей, то це насправді трагедія»

Сучасна родина перебуває у стані багатьох викликів, зокрема через різні цифрові технології та вигоди. Зважаючи особливо на сьогоднішній день, коли діти більшу частину свого часу проводять в Інтернеті.

Як вберегти дітей та молодь від інформаційних викликів? Як проводити час у сім'ї якісно? Про це в ексклюзивній розмові розмірковує сотрудник храму Різдва Пресвятої Богородиці Львівської архієпархії УГКЦ о. Дмитро Романко.

– Отче, як Церкві сьогодні реагувати на ті виклики, які є у просторі соціальних мереж, де здебільшого є зосереджена увага дітей?

– Специфіка людини у тому, що ми живемо короткий час. За 2000 років існування Церква мала різний досвід, загалом це були виклики існування на початку минулого століття, коли зародилися соціальні рухи. Молодь проводила багато часу у гуртках. Сам соціалізм походить від християнства, бо Церква – це про рівність та партнерство, роботу у громадах та спільнотах. Церква, бачачи місію молоді у таких рухах, які закінчувалися смертю, загибеллю, втратами, давала альтернативу. Це були різноманітні гуртки, активності. Вартує згадати «Католицьку акцію» у межах Церкви. Ця акція була відповіддю на тогочасні виклики. Так само, як в УГКЦ є «Українська молодь – Христові». Подібні активності є для того, щоб забезпечити молодь від різноманітних війн, які загрожували можливості пізнати Бога.

Отже, маємо два шляхи, один із яких – шлях, який ти будуєш з Богом, з повагою до іншої людини, з повагою до цінностей сім'ї. Нові виклики – такі самі, як були колись.

Як Церква на це все реагує? Через католицькі школи пропонувалася та освіта, яка не відкидала Бога. Сьогодні чимала кількість парафій дає можливість різних шкіл чи гуртків, починаючи від спорту, закінчуючи театральними гуртками. Церква пропонує пізнавати Бога у повсякденних викликах. Що стосується сім'ї та батьків, то нічого не змінилося. Якщо батьки не хочуть втратити свою дитину, щоб вона пішла іншим шляхом, необхідно проводити більше з нею часу. Соціальні мережі та їхня популярність зумовлені тим, що батькам не вистачає часу на виховання дітей. Це прирівню-



ється до того, якби дитину залишили на вулиці і переживали, що з нею щось трапиться. Якщо батькам не вистачає часу на дітей, то це насправді трагедія. Наприклад, ми у своїй сім'ї стоїмо на позиціях, що смартфон доступний для дітей віком від 16 років, телефон – від 12 років.

– Часто можна натрапити на ситуацію, коли у неділю у кафе сидить вся сім'я у смартфонах. Видимо всі разом, однак кожен перебуває у своєму світі. Як руйнувати ці бар'єри?

– Є таке явище, як сексуальне зловживання у кібер-просторі, коли дорослі чоловіки видають себе за ровесників для дітей і здійснюють насилля, здобувають приватну інформацію, фотографії. Чому так відбувається? Коли тримаєш у руках телефон, здається, що ти контролюєш ситуацію, однак це є певна пастка. Це є певна ілюзія, особливо якщо в смартфоні є камера, тоді може бути інформаційний витік. Якісний час – тоді, коли ніхто не витягує телефони. Є кафе, коли всі віддають свої телефони. Хто бере першим, той платить за всіх. Тому фізична

присутність з телефоном не означає, що ви всі разом. Колись люди дивилися телебачення. Мене дивувало, як у помешканнях було кілька телевізорів, які кожен дивився окремо. Кожен із членів родини переглядав окремо, їхні світи не перетиналися. Сьогодні людина має можливість дивитися зі смартфона і паралельно з комп'ютера інформацію, тобто перебувати у різних паралельних вимірах. Найбільша проблема у тому, що ми мало часу проводимо якісно – обговорюємо книги, фільми.

– Часто для дітей у соціальних мережах позиціонується трансгендерність. У тому ж таки інформаційному просторі модно розмивати поняття статей. Які важелі комунікації Церкви стосовно цього питання?

– В Україні ще є мало таких випадків. Однак загалом у Католицькій Церкві є ціла мережа опіки над молодими католиками, що мають труднощі з ідентифікацією. Зокрема, чимало таких прикладів у США. Що для нас є поганим порадником? Жити так, ніби проблеми немає, а коли стикнутися з проблемою,

то реагувати так, наче проблеми нема. Поняття «гендер» походить з філології, а не з біології. Коли ми одне слово називаємо іншим родом, наприклад, слово «біль» – жіночий рід, а не чоловічий, то кажемо, що це помилка. Наша стаття полягає в акцептації, тобто прийнятті самих себе. Найскладніший момент – у підлітковому віці, коли кожен думає над прийняттям себе. Є чимало історій, коли через травми – прості зауваження чи булінг – життя підлітка було травмованим. Потрібно на цю проблему не реагувати, як на пожежу, а випереджувати події, розглядати красу тіла і статевості.

– Як заохотити дитину, яка має широкий інформаційний асортимент, все ж ходити до храму?

– Пригадую свій досвід. У дитинстві мене ніколи не було питання йти чи не йти до храму. Для мене храм – це тоді, коли ти належиш до світу дорослих. Бо ті дорослі, що для мене були кумирами, на яких хотів бути подібним, це робили. Якщо батьки ходять до храму, не пропускають Літургій, то для дитини зовсім не буде ніяких труднощів. Якщо ми своє життя організуємо довкола Літургії, то дитина буде теж цього потребувати. Є 5 поганих звичок для дітей: говорити поганим словом, не слухати дорослих, куріння, алкоголь, секс. Чому молодь так все це хоче спробувати? Бо всі ці характеристики асоціюються із дорослими. Якщо у світі дорослих інші цінності, тоді й дитина до них тягнутиметься. Діти наслідують те, що важливе.

– Сьогодні чимало підлітків є користувачами Тік-Току. Якщо говорити метафорично, чи можна Бога зробити кумиром Тік-Току?

– Тік-Ток – занадто маленька мережа, щоб вмістити Бога. Навіть всі фільтри і маски цієї мережі не передадуть величі нашого Творця. Але це хороша платформа для комунікації, щоб кожен із нас міг ділитися прикладом служіння Господу. Якщо батьки не присутні у Тік-Току, а їхня дитина там є, то це означає, що вони викинули дитину напризволяще. Це не означає, що вони мають контролювати її, але просто розуміти цей інформаційний простір.

Підготувала Юліана Лавриш
«Духовна велич Львова»

Робіть життя інших радісним! – о. Василь Поточняк

комісії у справах молоді Самбірсько-Дрогобицької єпархії. Отець Василь залишив нам чимало перлинок мудрості, якими ми сьогодні, у чергові роковини його кончини, хочемо поділитися з вами.

Нашою спокусою є усвідомлення, що Бог любить когось більше, ніж мене. Тому українці дивляться на французів чи німців і кажуть: «О, там би народитися, там було б добре жити!»; французи захоплюються Америкою, пакистанцям подобається Україна. Ми дивимося – і нарікаємо.

Диявол дуже торжествує, якщо послідовники Христа не мають віри, сумніваються, представляють життя нестерпним і важким, незносим: усі змучені і засмучені.

Розповідаючи про свої біди іншим, ми не тільки собі шкодим, але й сіємо у свідомості людей насіння, яке зійде і принесе поганий плід.

Візьмімо собі за правило: ніколи не висловлювати жодної думки сумніву чи розчарування: тим ми будемо робити життя інших радісним.

Скиньмо свої турботи – не навішуймо на себе купу переживань.

Як багато зміниться, якщо ви – дружини, жінки – підтримаєте свого чоловіка, котрий працював, а не заробив грошей. Не осудите його. Як багато підтримаєте

своїх дружин, коли не тільки доріканням будете вчити, як вона має прати, варити, але будете вміти свято підбадьорювати.

Не заберімо в нікого надію, навіть в останнього, котрий узалежнений, не може вийти з цього стану – не заберімо в нього надію: він не відкинутий Богом, за нього Христос також іде на смерть.

Не відкиньмо надію в подружжі, де майже все поламано, де давно немає діалогу, а монолог: там теж є надія.

Конфлікт «батьки і діти» є тому, що ми не шануємо старших. Уміймо подякувати батькам.

Християнство не пригнічує радості, ані навіть веселого настрою. Християнство не є релігією пригнічення. Запросімо Господа, щоби Його всемогутність була сенсом, серцевиною і суттю нашого християнського життя. Не наш інтелект, не передбачування, не прогнозування, не уява, не мрії, не логіка, а Бог, котрий мене веде.

Через кожного з нас Ісус Христос посилає свій лист світові – там, де живемо: на своїй вулиці, у будинку, під'їзді, на своїй парохії, на роботі, в школі, в хорі, під час відпочинку чи святкування Дня народження і навіть як ми десь вирушаємо в дорогу, – ми є «листом» Христовим, якого відчитують люди.

За матеріалами: «ДивенСвіт»



Є люди, немов яскраве світло, які освітлюють всіх навколо, які несуть Христову науку і пам'ять про яких триває вічно. 15 квітня 2015 року в м. Брешія (Італія) відійшов у вічність отець Василь Поточняк, секретар пасторально-місійного відділу УГКЦ, колишній голова



Глава УГКЦ:

«Нас хочуть стерти з лиця землі, але саме сила Чесного і Животворного Хреста буде перемогою України»



Слава, яка сьогодні виходить у Києві з Чесного і Животворящего Хреста на цілу Україну, є чимось ще до кінця нами незрозумілим, але чимось, що зворушує до глибини душі – про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час проповіді до вірних у свято Воздвиження Чесного і Животворного Хреста Господнього в Патріаршому соборі Воскресіння Христового, що в Києві.

Як зауважив Предстоятель, сьогодні Христова Церква святкує дуже особливе, глибоке свято, свято, яке є одним із найбільших свят християнського літургійного року – свято Воздвиження Чесного і Животворного Хреста Господнього.

За словами проповідника, подія Воздвиження Чесного і Животворного Хреста є моментом, коли протилежності, полюси міняються місцями. «Те, що колись було принижене, – каже він, – заховане, запечатане навіть римською державною релігією, сьогодні проявляється і возноситься перед очима всієї Всесенної. Більше того, ця переміна полюсів тогочасного суспільства означає новий період в історії цілої імперії, бо християнство було релігією низів, а тепер славу Христа співає сам імператор, і ті, кого колись переслідували, вбивали за те, що вони вірять у Розп'ятого, сьогодні починають шанувати як друзів імператора».

Ця подія, на погляд духовного лідера, всесвітнього Воздвиження, всесвітньої зміни полюсів духовного, суспільного, вселенського життя людини у Богом створеному світі по-особливому сьогодні відчувається під час війни у Києві. «Ми знаємо цю історію, що Андрей Первозванний, апостол, який вперше приніс на святі Київські гори Благовість Христову, поставив на Київських горах Хрест Господній. І каже передання, що він передбачив, що на цих горах засяє велика слава Божа. Зазвичай наша духовна історія інтерпретує і пояснює, що, мабуть, він передбачив часи Володимира Великого, коли християнство стане славою Київських гір, але ми знаємо, що для того видіння немає часових історичних рамок», – розповів Блаженніший Святослав.

Ми до кінця не знаємо, стверджує Глава Церкви, але духовна інтуїція Церкви нам вказує на пророцтво ще одного Андрея – праведного митрополита Андрея Шептицького, який перед смертю передбачив, що нашу Церкву чекають жорстокі переслідування, її знищення, але потім вона засяє у своїй славі на увесь світ. «Пророцтво Андрея Первозванного і Андрея Шептицького проводить глибоку лінію для нашого з вами сьогодення, для нас, українців, які святкуємо у Києві це свято під час війни. Бо сьогодні Україна розуміє, що саме Хрест Господній є її знаком перемоги над ворогом», – вважає Предстоятель.

А ми сьогодні з Києва кажемо, зауважив проповідник, що це остання, мабуть, колоніальна війна у Європі в історії людства. «Нас хочуть стерти з лиця землі, заперечують нам право на існування як народів, але саме сила Чесного і Животворного Хреста буде перемогою України, буде тою силою, тим моментом, коли той, кого принижують, стане вивисшеним, коли Господь могутніх скине з престолів, а підніме угору смиренних», – наголосив духовний лідер.

Департамент інформації УГКЦ

ЩО З ЦЬОГОРІЧНИМ «ВІТРОМ НА-ДІІ» БУЛО НЕ ТАК

Минулого місяця, затамувавши подих, з цікавістю багато хто думав, як пройде молодіжний фестиваль «Вітер На-Діі», адже 17-18 вересня в Санктуарії Івана Павла II у Кракові зібралися шанувальники «Вітру На-Діі». То що багато чого було... НЕ ТАК?

НЕ ТАК, як звикли, готувалися до «Вітру На-Діі»: команда фестивалю не мала пів року, а лише три місяці, бо саме тоді прийняли рішення, що подія мусить відбутися. Через війну треба було перетнути кордон не лише фізично, а й морально наважитися зробити крок, розуміючи, що буде НЕ ТАК, як раніше. А ще – набратися терпеливості, відкласти певні особисті інтереси і справи, щоб у проміжках між щоденними обов'язками не просто організувати ЩОСЬ, а витримати задану в минулі роки планку. І хоча формат був схожий, та все ж було НЕ ТАК. І саме від цього я відштовхнувся, коротко аналізуючи «Вітер На-Діі – 2022».

НЕ ТАК просто було взяти участь у «Вітрі На-Діі», навіть якщо щороку відвідували його у Львові і фанатили від формату дискусійних панелей, концертної програми й атмосфери, та відстежували – «хто ж цього разу поділиться своїми думками», «кого з артистів зможу почути». Все ж зібратися і поїхати до Кракова були готові не всі, та й, зрештою, дорога неблизька, а в умовах війни для декого (повнолітніх хлопців) це взагалі – unreal... Тому кожен, хто все ж таки був цього разу на «Вітрі», – правдивий і відданий шанувальник цієї події, або ж начувся так багато, що вирішив: за будь-яких умов буду там!

НЕ ТАК далеко цього разу доводилося бігати між майданчиками, як зазвичай, тож хто дуже хотів і постарався, майже паралельно побував щонайменше на двох дискусіях, щоб почути цінне і корисне, філігранно пролітаючи зі сходу на північ чи з заходу на південь – так, мабуть, задалегідь передбачаючи таку шалену цікавість, організатори поділили зали і спростили пошук (завжди було значно складніше зорієнтуватися, що і де відбувається).

НЕ ТАК легко без пригод Олегові Пригоді бути ведучим «Вітру На-Діі» кілька років поспіль. І цього року в тому переконалися всі. Тож доки Олег насолоджувався спілкуванням із прикордонниками (певно, бачили ці Пригодині пригоди в його сторісах), перший концертний вечір рятував отець Роман Демущ – допоміг його багаторічний досвід «запалювати» молодіжну сцену на прощі у Зарваниці. І тепер, як «ксьондз скаче на сцені», бачили не лише на Тернопіллі, а й у Польщі. А довгожданий Олег Пригода з «Nata Bench» успішно провели недільний концерт.

НЕ ТАК багато цього року говорили про рецепти успіху чи формування бізнесу, як про те, наскільки насправді Україна крута і як ми, українці, навіть втікаючи від війни, поламали стереотипи сприйняття нас у світі, довівши, що ми можемо багато чого змінити у Європі в позитивний бік.

НЕ ТАК, як очікували шанувальники гурту «Антигіла» і Тараса Тополі, відбулася зустріч із ними. Замість улюблених пісень повнісінька зала молоді, яка навіть не довівши обіду і не досьорбавши гарячого чаю, бігла наввипередки, щоб зайняти місце, мала нагоду почути й усвідомити – наші артисти зараз відважно боронять Україну. І їхні історії, їхнє переосмислення цінностей варті того, щоб ділитися в сторісах, розбирати на цитати і пишатися.

НЕ ТАКОЮ була і погода на цьогорічному «Вітрі». Трохи дощу додавало запалу, а той, хто не стрибав під сценою навіть після мотивації від співачки KOLA відомим вже гаслом «хто не скаче, той моск@ль», просто мерз. Хоча хедлайнерка цьогорічного фестивалю Христина Соловій, запаливши на завершення усіх своїм співом і енергетикою, довела, що «не так вже й холодно», коли всі разом націлені довести, що навіть під час війни в Україні ми не будемо втрачати цікавості до життя, навіть якщо все відбувається НЕ ТАК, як би мріялося.

НЕ ТАК планують проводити «Вітер На-Діі» і 2023 року. У завершальному слові на вечірній сцені голова Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ о. Ростислав Пендюк пообіцяв, що до наступного вересня разом із командою підготує фестиваль у Львові, в Кракові і в Криму.

І на завершення, щоб ви розуміли, що все справді так і буде: НЕ ТАК далеко отець разом із окремими представниками команди фестивалю встиг від'їхати від польського кордону, як домовився з Євгеном Клопотенком, що він стане учасником «Вітру На-Діі» в 2023 році!

Тому чекаємо! НЕ ТАК вже й багато залишилося до наступного вересня!

Наталія ПАВЛИШИН, «Дивенсвіт»





Ці слова з Біблії зміцнять і підтримають у труднощах

«Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені, і Я облегшу вас. Візьміть ярмо Моє на себе й навчіться від Мене, бо Я лагідний і сумирний серцем, тож знайдете полегшу душам вашим. Ярмо бо Моє любе й тягар Мій легкий» (Мт. 11, 28-30).

«Смиріться, отже, під могутньою Божою рукою, щоб Він підняв вас угору своєчасно. Усяку журбу вашу покладіть на Нього, бо Він піклується про вас» (1 Пт. 5, 6-7).

«Ми знаємо, що тим, які люблять Бога, – покликаним за Його постановою, усе співдіє на добро. Бо яких Він передбачив, тих наперед призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був первородний між багатьма братами» (Рм. 8, 28-29).

«Звірся на Господа всім твоїм серцем, не покладайся на власний розум. У всіх твоїх путях думай про Нього і Він твої стежки вирівняє» (Прип. 3, 5-6).

«Бо Я свідомий Моїх щодо вас задумів, – слово Господне, – задумів щастя, а не лиха, щоб забезпечити вам надійне майбуття. І коли ви вівзете до Мене та прийдете помолитись до Мене, Я вислухаю вас. І коли шукатимете Мене, знайдете, як тільки шукатимете Мене всім серцем вашим. Я покажусь вам, – слово Господне, – зміню на краще вашу долю і позбираю вас з-поміж усіх народів і з усіх околиць, куди вас був повиганяв, – слово Господне, – і знову приведу вас на те місце, звідки вас виселив» (Єрем. 29, 11-14).

«Ні про що не журіться, але в усьому проявляйте Богові ваші прохання молитвою і благанням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого уявлення, берегтиме серця й думки ваші у Христі Ісусі» (Флп. 4, 6-7).

«Завжди радійте. Моліться без перерви. За все дякуйте: така бо воля Божа щодо вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5, 16-18).

«Я можу все в Тому, Хто укріплює мене» (Флп. 4, 13).

«У моїй скорботі закликав я до Господа, і до Бога мого візвав я; і почув Він із храму свого мій голос, і мій крик дійшов до Його вух» (2 Сам. 22, 7).

«Господи, моя скеле, моя твердине мій визвольнику, мій Боже, моя скеле, що до неї прибігаю; Ти мій щит, риг спасіння мого, мій захист!» (Пс. 17, 3).

«Нехай Господь вислухає тебе під час скрути, нехай ім'я Бога Якова тебе захистить!» (Пс. 19, 2).

«Навіть коли б ходив я долиною темряви, – я не боюся лиха, бо Ти зо мною. Жезло Твоє й палиця Твоя – вони дають мені підтримку» (Пс. 22, 4).

«Господь підтримує всіх тих, що падають, і всіх зігнутих підводить» (Пс. 145, 14).

«Як утішає когось рідна мати, так Я буду вас утішати, і знайдете втіху в Єрусалимі» (Іс. 66, 13).

«Так говорить Господь: «Годі тобі вже ридати та голосити, хай очі твої сліз не проливають! Є бо нагорода за біль твій, – слово Господне, – вони повернуться з ворожої країни» (Єр. 31, 16).

«...і витре кожну сльозу з очей їхніх; і смерті не буде більше, ні скорботи, ні плачу, ні болю не буде більше, бо все попереднє минуло» (Одкр. 21, 4).

Тетяна Трачук,
«Дивенсвіт»

Таємниця старого лікаря, або історія про те, що добро має бути тихим

У відчинене вікно міської поліклініки Батумі увірвався порив вітру з моря. Запахло рибою. За столом немолодий чоловік у білому халаті вивчав папери з результатами аналізів. Перед ним сиділа жінка і вичікувально дивилася на лікаря.

– Що скажете, шановний Платоне?

– М-м-м, – лікар чомусь уважно подивився на пацієнтку і запитав, що не стосується справи:

– Ваш чоловік на фронті?

– Так. П'ятий місяць немає звісток.

Повз вікно хтось пройшов з пакунком, загорнутим у газету. У кімнаті запахло білим хлібом. І лікар, і пацієнтка на секунду глянули у бік джерела аромату.

– Офіцерський пайок, мабуть, хтось отоварив, – сказала пацієнтка, відводячи очі. Лікар нічого не відповів; він щось писав пером на зеленому папірці. Потім доклав ім'яну печатку, на якому було вигравіювано: «Платон Гігінешвілі».

– Ось вам рецепт. Ліки купіть в аптеці через дорогу. Приймати тричі на день після їди. Через місяць знову зайдіть до мене на обстеження. Всього найкращого. Покличте наступного.

Жінка вийшла:

– Зайдіть, хто наступний...

Маленька дівчинка, яка сиділа в черзі, раптом запитала:

– Мамо, а чому у цієї тітки білий аркуш, а от у цієї зеленій? Що там написано?

– Це рецепт, дитинко. Не задавай дурні запитання.

Пацієнтка вийшла з поліклініки, зайшла у вказану аптеку та подала рецепт. Від її уваги не вислизнула цікава деталь: аптекар, літній чоловік із залисинами, простягнув мікстуру, а її зеленій рецепт відклав кудись убік, окремо від інших рецептів.

– Скільки з мене?

– Анітрохи. Ви вільні. Наступний.

Жінка знизала плечима і пішла до виходу.

Наприкінці місяця, як завжди, у ту саму аптеку ввійшов лікар і сказав аптекарю:

– Порахуй мої рецепти... Скільки виходить?

Аптекар дістав рахунки, переглянув папірці з рецептами, клацнув і назвав суму. Лікар розплатився і вийшов.

Це був заслужений терапевт Платон Гігінешвілі, котрий дожив до закінчення війни та мирно помер у 1949 році. Під час похорону несподівано з'ясувалась дивна річ, про яку розповів той самий однорукий аптекар. Для випишування рецептів та призначень у нього було два блокноти: білий та зелений. Усю війну він випишував пацієнтам із сімей фронтників рецепти на зелених аркушах, а іншим – на білих. Наприкінці кожного місяця він ішов в аптеку й оплачував зі своїх коштів суму, що накопичилася за зеленими рецептами. Це був його посильний внесок сім'ям захисників батьківщини, який він старанно зберігав у таємниці.

Автор: *Марія Сараджишвілі*
Джерело: *Історії для натхнення*

Сім ідей для спільної домашньої молитви



Кожна сім'я є маленькою спільнотою, для якої духовне зростання має дуже важливе значення. Ті, які моляться разом, разом і переборюють труднощі. Бо серед них – Бог. Однак далеко не в кожній сім'ї є звичай молитися разом. Ми пропонуємо декілька ідей, які могли би допомогти у створенні своєї маленької «домашньої Церкви».

ЧАС І МІСЦЕ

Обговоріть зі своїми рідними, коли і в якому куточку дому вам найкраще буде збиратись для того, щоби молитися разом. Це може бути вечірній час або ж ранковий. Найкраще – одна і та сама пора щодня і те місце, де кожному буде комфортно.

НЕ ЗАТЯГУЙТЕ

Особливо там, де діти непосидючі, не варто планувати «довгої» духовної програми. Нехай це буде декілька хвилин, але під час яких всім якнайбільше вдасться бути зосередженими.

МОЛИТВА БУВАЄ РІЗНА

Декому добре молитись, промовляючи написані молитовні тексти. Хтось молиться, співаючи під гітару. Хтось – читаючи Святе Письмо, хтось – молячись вервицю, хтось – лише своїми словами. У своїй сім'ї використовуйте будь-який спосіб, який видається цікавий і прийнятний для всіх.

ІНТЕРАКТИВ

Читати Святе Письмо у колі сім'ї, а особливо з дітьми, може стати справжньою духовною забавкою. Зараз так багато можливостей, щоби відкривати дітям Біблійний світ, а разом із ними відкривати його і дорослим. Інтерактивні книги, розмальовки, ігри – все це не даремна трата часу, а радісне перебування з Богом.

МОТИВАЦІЯ

Моменти кризи настають у кожного, але щоденна молитва має бути чимось особливим і не варто робити її нерегулярною. Тому якщо бачите, що дітям або дорослим не дуже хочеться збиратися на спільну зустріч, проаналізуйте, чому, обговоріть це, а потім знайдіть разом якусь цікаву мотивацію. В цьому дуже допомагають, наприклад, дев'ятниці з конкретними проханнями, за які молитимуться усі члени сім'ї.

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

Тут не йдеться про щоденне класичне завдання, а про те, щоби в сім'ї з'явилась традиція, наприклад, щотижня комусь обирати для себе якийсь «вид» добрих справ: миття посуду, прання, прибирання, розмови, відмова від соцмереж. Так сім'я відчуває себе однією командою, а діти чудово засвоюють уроки поведінки від батьків. Якщо день без інтернету – то це означає чесну жертву як для дітей, так і для батьків. Такими простими і дієвими кроками можна вибудувати культуру ставлення одних до одних і повагу.

СПІЛЬНА БАНКА

Ми уже розповідали історії про те, як звичайна скляна банка здатна врятувати стосунки. Нехай вона буде і у вашій сім'ї: кожен щодня зможе кидати в неї невеличкі клаптики паперу зі словами вдячності за щось або заувагами. Це насправді важлива і дієва річ.

Усі ми прагнемо бути щасливими у наших сім'ях. І все залежить лише від нас. А особливо від того, чи маємо ми місце для Бога у стосунках з близькими.

Тетяна Трачук, «Дивенсвіт»

Притча про залежність від думки інших людей

Один чоловік, почувши про те, що до сусіднього села прийшов мудрець, а той вважав його шарлатаном, тому шукав слушної нагоди, щоби сказати йому все, що він про нього думає. Тож коли знайшов мудреця, то наговорив йому всіляких образливих слів. Як він закінчив, мудрець запитав: «Це все, що ти мені хотів сказати?» Чоловік відповів: «Так». Мудрець посміхнувся, розвернувся і пішов своєю дорогою.

Чоловік, прийшовши додому, не міг заснути всю ніч і весь час думав, що, може, він був неправий, може, той чоловік не такий, як думав про нього, бо він жодним чином не зреагував на ці образи.

На ранок він пішов до саду, сплів гарний вінок та подався розшукувати мудреця. Коли зустрів його, то повісив йому вінок на шию і почав хвалити. Коли закінчив свої похвальні слова, мудрець запитав: «Це все, що ти мені хотів сказати?» Чоловік відповів: «Так». Тоді мудрець посміхнувся, розвернувся і далі пішов своєю дорогою.

Чоловік не знав, що думати, догнав у дорозі мудреця і запитав: «Чому ти вчора, як я ображав тебе і плюнув на тебе, не образився, а сьогодні, коли я постійно хвалив тебе і повісив вінець на шию, ти не показав своєї радості.

Тоді мудрець відповів: «Тому що я не є нічий раб».

Людині властиво ставати узалежненою від чужої думки, настрою, емоцій, реакцій, забуваючи, що це не шлях мудрості – залежати від думки інших. А найгірше, що людина, приймаючи в життя такі правила гри, непомітно перестає проживати своє власне життя. Тому краще жити своє життя всупереч, ніж чуже – на угоду!

ієрм. Лука (Михайлович)



МОЛИТВА ПРО БОЖУ МУДРІСТЬ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО



Великий і всемогутній Боже! Зішли на мене з високих і святих Своїх небес і від престолу Своєї святої слави Твою святу Мудрість, що сидить праворуч Тебе.

Дай мені мудрість Твого уподобання, щоб я в житті умів те, що Тобі миле, гаряче бажати, мудро шукати, у правді признавати і досконало виповняти на славу й честь Твого святого імені, «на хвалу слави Твоєї ласки».

Дай мені, Боже, мудрість мого стану, щоб я все сповняв, чого бажаєш, дай мені розуміти мої обов'язки, дай мені мудрість моїх обов'язків і дай мені їх виконати так, як треба і як належить на славу Твою і хосен моєї душі.

Дай мені мудрість Твоїх доріг і мудрість ходити стежками Твоєї святої волі. Дай мені мудрість поведження і неповодження, щоб я вмів не вивишатися в одних і не упадати в інших.

Дай мені мудрість радості і мудрість смутку; нехай тішуся лише тим, що до Тебе веде, нехай смучуся лиш тим, що від Тебе віддаляє.

Дай мені мудрість всього, що переминає, і всього, що триває; нехай перше в моїх очах маліє, а друге росте.

Дай мені мудрість праці та мудрість відпочинку; нехай мені буде розкішю праця для Тебе, а втому – відпочинок без Тебе.

Дай мені мудрість широкого і простого наміру, мудрість простоти, мудрість широти. Нехай серце моє звертається до Тебе і в усьому шукає Тебе впродовж цілого життя.

Дай мені мудрість послуху для Твого закону, для Твоєї Церкви.

Дай мені мудрість убозтва, щоб я ніколи не оцінював дібр інакше, як відповідно до їх дійсної вартости.

Дай мені мудрість чистоти, відповідно до мого стану та покликання.

Дай мені мудрість терпеливості, мудрість покорі; мудрість веселості і поваги, мудрість Господнього страху; мудрість правдомовности і добрих діл.

Нехай буду терпеливим без ніякого нарікання, покірним без найменшого удавання, веселим без немінного сміху, поважним без суворости; щоб я боявся Тебе без спокус розпуки; щоб я був правдомовний без тіні двоязичности; нехай мої добрі діла будуть вільні від самоуподобання.

Дай мені мудрість – ближніх у потребі нагадувати без самовивищення; дай мені будувати словом і ділом без лицемір'я.

Дай мені, Боже, мудрість чуйности, уваги й обережности, нехай мене не зводить на бездоріжжя ніяка пуста гадка.

Дай мені мудрість благородности, нехай мене ніколи не повалить ніяке брудне й недостойне прив'язання. Дай мені мудрість правости, нехай мене ніколи не зводить з дороги обов'язків ніякий самолюбний намір.

Дай мені мудрість мужества й сили, нехай мене не звалить ніяка буря.

Дай мені мудрість свободи, нехай мене ніколи не поневолять ніяка насьна пристрасть!

Дай мені мудрість богословських чеснот і моральних чеснот: віри, надії, любови, благорозумности, побожности, здержливости і мужности.

Дай мені, Боже, мудрість апостолів, мудрість мучеників; дай мені мудрість священничу й душпастирську, дай мені мудрість проповідників і вчителів, дай мені мудрість служителів Святих Таїн, дай мені мудрість євхаристійну і мудрість таїнственну – мудрість молитви і душевного зріння. А передусім, Господи, дай мені мудрість сердечного розкаяння і досконалого жалю.

Дай мені мудрість пізнання себе в моїй немочі і злобі; дай мені мудрість умиртвлення і посту; дай мені мудрість відречення і пожертвування себе; дай мені мудрість жертви, мудрість хреста, мудрість крові. Боже, дай мені, вкінці, ту мудрість, що, згідно зі святими Твоїми намірами, веде до злуки Церков під одним зверхнім пастирем, Вселенським архиєреєм.

Дай мені мудрість те діло святого з'єднання цінити, любити, для нього й життя посвятити. Дай мені мудрість нашого східного обряду, його придержуватися, його відновляти і розвивати; дай мені мудрість Отців святої східної Церкви і всіх великих церковних учителів.

Дай мені мудрість великого Твого апостола Павла, щоб я бодай його послання добре розумів, пам'ятав та вмів їх пояснювати Твоєму народові.

Дай мені мудрість першого Твого намісника, щоб я розумів наміри Твого Божого провидіння, що рядить Церквою через Римських архиєреїв; дай мені мудрість послуху їм та Вселенській Католицькій Церкві.

Дай мені мудрість церковної історії та богословії. Дай мені ту мудрість, що мені і моєму народові найбільше недостає.

Дай мені мудрість правдивого вдоволення, правдивого шастя. Амінь.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широко вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у жовтні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у жовтні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Відбулася традиційна піша проща Яворівщини



13 вересня, у свято Положення пояса Пресвятої Богородиці, відбулася вже традиційна піша проща у село Лісок Чернильський, де розташований відпустовий Центр паломництва.

Розпочалася проща вранці в храмі св. Івана Хрестителя, що в селі Коти, молебнем до Пресвятої Богородиці за перемогу України у війні над ворогом та оздоровлення всіх поранених українських воїнів. Відтак прочани та духовенство, очолюване о. Тарасом Собешкевичем, із молитвою до Богородиці та релігійними піснями рушили у прощу до відпустового місця через села Старий Яр, Залужжя в місто Яворів, де її зустріли мешканці на чолі із міською владою.

Із навколишніх сіл приєднувалися миряни до пішої прощі, протяжність якої становила понад 16 км. Під час пішої прощі можна було підійти до священників і приступити до святої Тайни Покаяння.

Піша проща завершилася у Ліску Чернильському, біля храму Положення пояса Пресвятої Богородиці святочною Божественною Літургією. По завершенні богослуження біля храму відбулась вже традиційна Хресна дорога, яка веде в урочище Студенець до фігури святого Онуфрія, що височить над чудодійним джерелом.

Варто зазначити, що 1926 році це місце отримало від Папи Римського право отримання повного відпусту (індульгенції). Нині в Ліску Чернильському зберігається копія чудотворного образу Матері Божої, яку парафіяни щороку з нагоди празника та відпусту виставляють для почитання перед входом у храм.

о. Богдан Луковський

